

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Zeno, Apostolo.; [oversat af Rasm. Soelbeeg] ; [Musikken af Giuseppe Sarti].
Titel Title:	<u>Il Vologeso : dramma per musica da rappresentarsi in Copenhagen nel carnevale dell'anno 1754 = Vologesus : en musicalsk Tragoedie som skal opføres her udi Hoved- Staden Kiøbenhavn efter Nyt-Aar 1754</u>
Alternativ titel Alternative title:	Vologesus.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos Andreas Hartvig Godiche, [1754]
Fysiske størrelse Physical extent:	157 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

[A. ZENO:]

Vologesus

1754

56-380

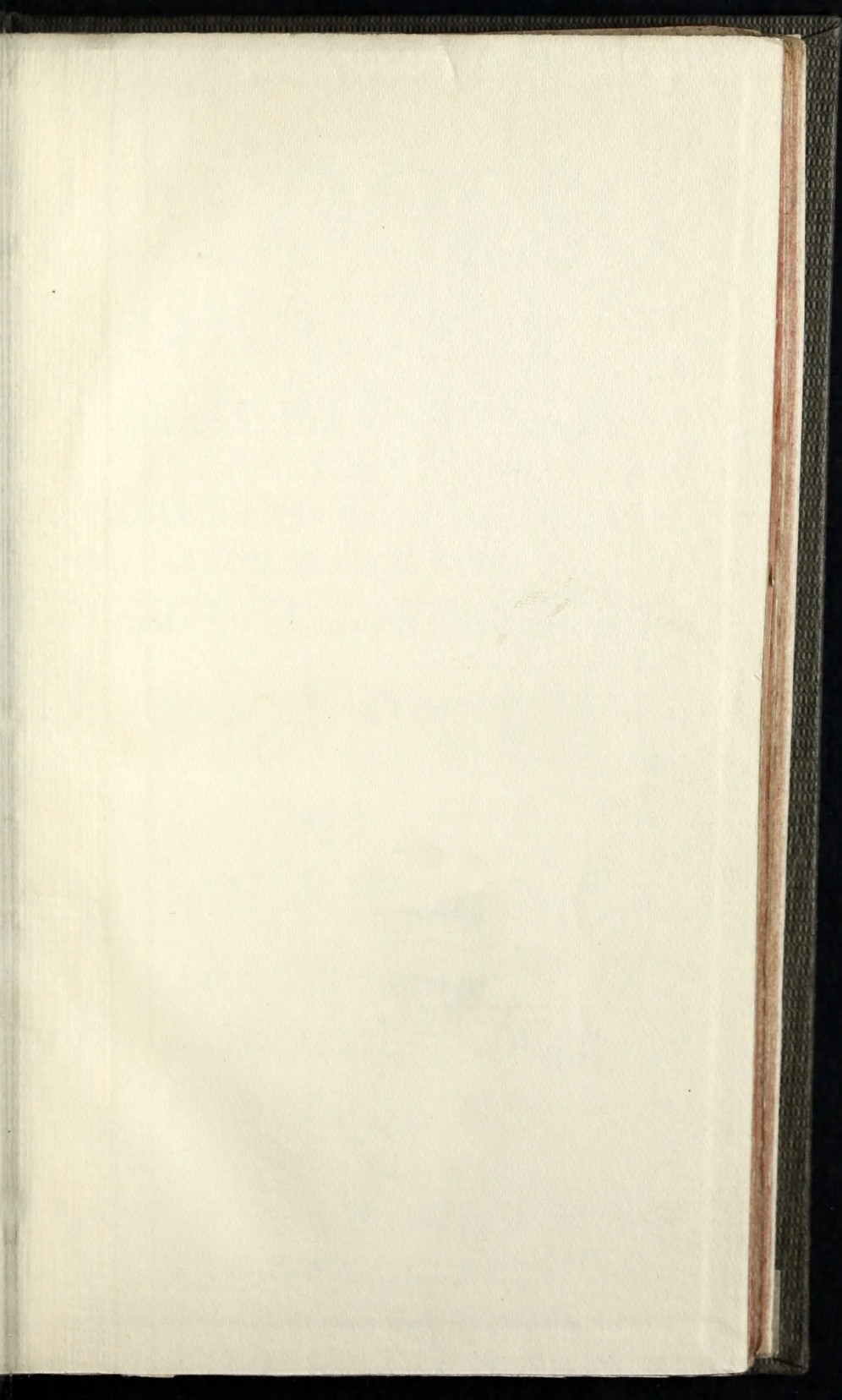
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

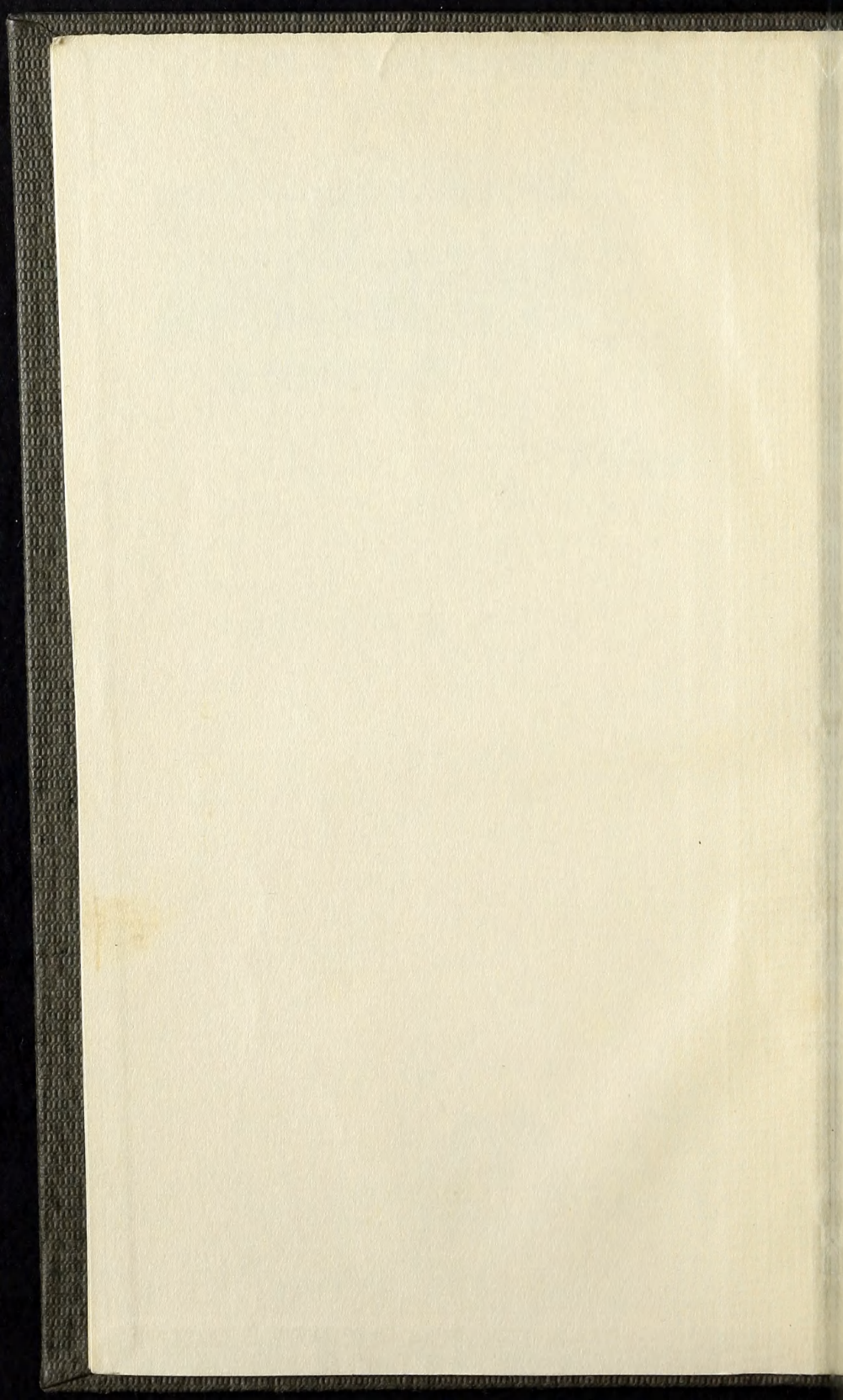

1 1 56 0 8 02398 8

+Rex

56-380

IL

VOLOGESO DRAMMA PER MUSICA

DA

RAPPRESENTARSI IN COPENHAGEN
NEL CARNEVALE DELL' ANNO 1754.

Sologesus

En

Musicalsk Tragedie

som skal opfores
her udi Hoved-Staden
Kiobenhavn

efter Nytt Aar 1754.

KIOPENHAVN,

Erykt hos Andreas Hartwig Godiche.

ARGOMENTO.

Vologeso Rè de' Parti unito con Berenice Regina d' Armenia, destinata sua sposa, mosse guerra a' Romani, in tempo che Marc' Aurelio Imperadore aveva eletto per suo Collega, e Successore nell' Imperio Lucio Antonino Vero Patrizio Romano, con destinargli in Isposa Lucilla sua Figliuola, Ma perche il nuovo Cesare dovea condurre l' Armata Romana contro de Parti, fu differito il Maritaggio di Lucilla fino all' ultimazione di questa Guerra, nella quale Lucio Vero combattè, e vinse, e fatta prigioniera la Regina Berenice col supposto che il Re Vologeso fosse morto nella Battaglia, se ne invaghi, e condottala seco in Efeso, procurò con ogni Sforzo di averla in Moglie, benchè sempre in vano. Vologeso intanto riavutosi dalle ferite riportate nel Combattimento, ed' intesa la prigionia di Bere-

nice

Indholdet.

Bologesius de Parters Konge foree-
net med Berenice Dronningen
af Armenien, som hans bestemte
Gemahlinde, paaførde Rommerne
Krieg, i den Tid da Keiser Marcus Au-
relius havde udvaldt den Rommerske
Patricium Lucium Antonium Verum
til sin Med-Regent og Efterfølgere i Kei-
serdommet, da han tillige beskikkede ham
sin Datter Lucilla til Gemahlinde. Men
som den unge Keiser skulde anføre den
Rommerske Kriegshær imod Parterne,
blev Lucilla Giftermaal opsadt til denne
Kriegs endelige Afgiørelse, i hvilken
Lucius Verus stridede, og fik Seier,
og som Dronning Berenice blev gjort til
Fange, og man sluttede, at Kong Bo-
logesius var omkommet i Slaget, forel-
skede han sig i hende, og da han havde
bragt hende med sig til Ephesum, stræ-
vede han af al Formue at faa hende til
sin Egtefælle, endskjønt det var altid
forgieves. Bologesius som imidlertid
var kommet sig af de Saar han havde
faaet i Striden, og havde erfaret Be-

nice, per assistere alla costanza della medesima, ed' opporsi a' tentativi di Lucio Vero, si portò sconosciuto in Efeso, dove coll' industria, e coll' oro ottenne di essere ammesso fra i Ministri Cesarei. Nello stesso tempo l' Imperadore Marc' Aurelio, avuta notizia de nuovi amori di Lucio Vero, e stimandosi da lui gravemente offeso, gli spedì un Ambasciadore; e mandatagli insieme la Figliuola, fece intimargli, o che sposasse Lucilla, o che rinunziasse all' Impero. Il rimanente si comprende dalla Lettura del Dramma, i cui fondamenti storici si sono presi da Giulio Capitolino, Sesto Rufo, Eutropio, e da altri.

AT-

renices Kængenskab, forføiede sig for at
komme sammes Bestandighed til Hielp,
og at modsætte sig Lucii Beri fristende
Korsøg, som en ubekiendt til Ephesum,
hvor han med Snildhed og Penge bragte
det saavidt, at han blev antaget iblant
de Keiserlige Hof Betientere. Da Keiser
Marcus Aurelius paa samme Tiid havde
faaet Kundskab om Lucii Beri nye
Elskovs Handel, og agtede sig høyliden
fornærmet af ham, affærdigede han en
Gesandter til ham; og da han tillige
sendte ham Datteren, lod han ham be-
tyde, at han enten skulde gifte sig med
Lucilla, eller og affige sig fra Keiser-
dømmet. Det øvrige indbefattes i Læs-
ningen af denne Sang-Digt, hvis Hi-
storiske Hoved-Grunde ere tagne af Julio
Capitolino, Sexto, Rufo, Eutropio, og
andre.

ATTORI.

VOLOGESO Re de Parti sposo di Berenice

Il Signor GIUSEPPE RICCIARELLI ROMANO
DETTO IL ROMANINO.

BERENICE Regina d' Armenia sua sposa.

La Signora PRUDENZA SANI, GRANDI.

LUCIO Antonino Vero Imperadore sposo di Lucilla, ed' amante di Berenice.

Il Signor GIOVANNI CROCE.

LUCILLA, figlia di Marc' Aurelio Imperadore, sposa di Lucio Vero.

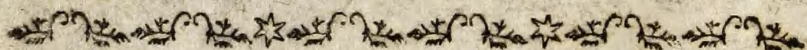
La Signora ELENA FAFRIS.

ANICETO, confidente di Lucio Vero.

La Signora MARIANNA GALEOTTI.

FLAVIO, Ambasciadore di Marc' Aurelio.

Il Signor GIOVANBATTISTA SALUZZI.

La Musica è del Signor Giuseppi Sarti
I Balli Sono d' Invenzione del Signor
Giovanni Bartolotti.

Il vestiario è d' Invenzione del Signor
Giuseppe Mazzioni.

M U-

De Algerende.

Bologesus, Parternes Konge, Berenices
Gemal.

Her Giuseppe Ricciarelli, en Romaner, kaldet
Il Romanino.

Berenice, Dronningen af Armenien, hans
Gemalinde.

Madame Precedenza Sani grandi.

Keiser Lucius Antoninus Verus, Lucilla
Gemal, og Berenices Elskere.

Her Giovanni Crocè.

Lucilla, Keiser Marci Aurelii Datter, Lucii
Veri Gemahl.

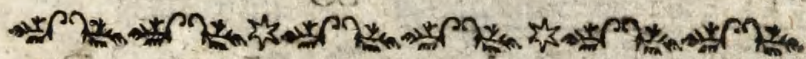
Jomfrue Elena Fabris.

Unicetus, Lucii Veri Fortroelige.

Jomfrue Mariana Galeotti.

Flavius, Marci Aurelii Gesandt.

Her Giovanbattista Saluzzi.

Musikken er af Her Giuseppe Sarti.

Dansene er af Her Giovanni Bertalottis Op-
findelse.

Indretningen af den ved Forestillingerne bruge-
lige Klæde-Dragt er af Her Giuseppe
Mazzioli.

MUTAZIONI DI SCENE

NELL' ATTO PRIMO.

Salone Imperiale con sontuoso apparato
di Mensa.

Giardino delizioso, che da una parte
corrisponde al Palazzo Imperiale
di Lucio Vero, e dall' altra una
Torre, che serve di prigione a
Vologeso, con veduta d' una parte
del Porto d' Efeso, ove da una
superba Nave fa lo Sbarco col suo
accompagnamento Lucilla.

Appartamenti nella Reggia.

Anfiteatro con due porte a Lato, e Po-
polo radunato d' intorno per li
spettacoli.

Dirimpetto gran Loggia, che serve per
Vologeso.

NELL'

Forandringerne af Optrinnene.

I den Første Act.

En stor Keiserlig Sahl med en kostbar
Vord-Udredning.

En deilig Lyst-Have, som paa den ene
Side gaar lige op til Lucii Veri Keiser-
lige Pallats, og paa den anden Side
et Taaren, som tiener til Bologesi
Kængsel, med Udsigt paa en Side til
Havnen i Epheso, hvor Lucilla af et
meget prægtig Skib gjør sin Udski-
bels tilligemed hendes Folgeskab:

De afdeelte Værelser i Slottet.

Amphiteatrum med tvende Dørre paa
Siden, og det derom til Skuespillene
forsamlede Folk.

Lige over for en stor Støtte-Bygning
som tilhører Bologeso.

NELL' ATTO SECONDO.

Camera Imperiale.

Galleria.

Atrio contiguo al Carcere di Volog-so.

NELL' ATTO TERZO.

Camera imperiale.

Prigione Interna.

Stanza tutta apparata di Lutte , che poi
si trasmuta in gran Reggia Impé-
riale illuminata.

ATTO

I den Anden Act.

Det Keiserlige Kammer.

En stor Omgang.

En Forgaard anstodende til Bologesi
Fængsel.

I den Tredie Act.

Det Keiserlige Kammer.

Fængslets Bærelse inden til.

En heel udredet Sorge-Stue, som siden
forandres til en stor med Lys opflaret
Keiserlig Ridder-Sahl.

Den

ATTO PRIMO.

SCENA PRIMA.

Salone Imperiale con sontuoso
apparato di Mensa.

*Lucio Vero, Berenice, e Loro ac-
compagnamento.*

Luc. V. **R**egina affai donasti
Di costanza, e di pianto
Al tuo genio pudico, all' om-
bra illustre
Dell' estinto tuo sposo;
Rasserrenati omai,
Che in quel volto amoroso
Troppo

Den første Act.

Første Scene.

En stor Keiserlig Sahl med en
kostbar Bord-Udredning.

Luc. Verus, Berenice og deres Sølgeskab.

Luc. V. **S** Dronning du haver
Afsagt Prober nok paa Bes-
standighed,
Og Hierte-Graad for din afdode Ge-
mals
Hoiprifelige Eftermæle;
Muntre dig nu op igien
Da du ellers vil komme din Hierte-
Sorg

Troppo il tuo duolo insuperbir
tu fai.

Beren. Signor: dalle tue squadre in
Vologeso

La virtude, e il valor restaro
estinti;

Io tutta in lui perdei

La pace del mio cor: perduto
à il Regno

Il suo forte sostegno;

Miserabile avanzo

Di sì grave sciagura or qui ri-
mango.

E per quel mai più giusta

Cagion pianger degg' io, s'ora
non piango?

Luc. V. Ciò che perdesti, o bella,

Nel Partico Regnante,

Nel Cesare Latino il Ciel ti
rende

Olà. Vieni, ed' a questa

Lauta mensa real meco t'affidi.

Beren. Servo al mio vincitor, e agl'
Astri infidi.

SCE-

Sil alt for meget at forhøie sig i dit
Eftervækkende Ansigt.

Beren. Herre: Blev dog dine Tropers
Tapperhed, og Mandhaftighed udsluk-
kede i Bologna;
Al! jeg mistede al min
Hiertestillende Røe i ham: Han har
mistet sit Rige
Sin stærke Understøtning
Og jeg forbliver nu her,
Som en høist elendig Efterlevning af saa
Byrdefuldt et Uheld
Da for hvad billigere Marsage
Skal jeg vel græde, om jeg ei græder
nu?

Luc. V. Det som du mistede, o Skionnefte
I den Parriske Regenter
Det giver Himlen dig igien i den Latinske
Keiser.
Hør dog! Kom hid, og set dig ned hos
mig
Ved dette prægtige Kongelige Bord.

Beren. Jeg Trællyder min Seyervindere og
min soigende Skiebne.

SCENA II.

*Aniceto, poi Vologeso, l' uno, e l' altro
con Seguito di Ministri. Lucio
Vero, e Berenice assisi
a Mensa.*

Anicet. Godete alme sublimi, eccelsi
eroi:

Fastoso oggi per voi
Co' suoi doni gareggia ogni ele-
mento.

Volog. Io di piacer ministro, ora che
questi

Di soave Lieo colmi Cristalli
Umile ossequioso a voi presento.
V' imploro ancor da i numi
Tutelari di Roma ogni con-
tento.

Bern. (Oh Dei! Di Vologeso
Non è quello il sembante!)

Luc. V. Regina, a ber t' invito. E tu
mi porgi
Pien di Greca vendemia il Nap-
po aurato.

Anicet.

Anden Scene.

Amicetas, siden Vologesus begge med et
 Følgeskab af Betientere. Licinus
 Verus og Berenice siddende
 ved Bordet.

Amicet. **B**etiener eder høisindede Sieler, ypp
 perlige Helte:

Alf denne for eder høistpriselige Dag,
 Da hvert Element kaptstrider for eder med
 sine Gaver.

Vnlog. Jeg forskaffer Fornøielsen, medens
 denne Bred fylder

De Cristalle-Glasser med (*) Lyas den
 listigste Mariske Biin.

Jeg fremstiller mig for jer som en nedrig
 og vinkfærdig Tiener,

Jeg udbeder eder endog al Fornøielses
 Held

Alf Roms beskyttende Guder.

Beren. (O Guder er denne ikke
 Min Vologesi lignende Gienfærd!)

Luc. V. O Dronning jeg anmoder dig at drikke.
 Og du ræk mig

Det guldene Bægger fuld af den Græs
 listige Biinhøstes Saft. (Til Ami
 cetum.)

B

Amicet.

(*) Anacreon Od. 6. & 8. pag. 23, & 27. & Svidas. &c.

Anicet. Eccole pronto *ad Aniceto*
Volog. (Amor m' assista, e 'l Fato)

*Aniceto prende il Bicchiere
 da Vologeso. e lo presenta a Lu-
 cio Vero, che lo porge a Bere-
 nice.*

Luc. V. Prendi, del primo onore
 Degna solo tu sei: bevi, o Re-
 gina.

Baren. T troppo eccede il favore: a me
 Ricusarlo non Lice:
 Bevo a trionfi tuoi.

Volog. No Berenice.

*Mentre Berenice vuol bere,
 Vologeso le toglie il bicchiere, e
 lo getta in terra. Lucio Vero si
 Leva con empito, e si avvanza
 verso Vologeso.*

Luc. V. Tanto ardir.

Volog. L' altrui morte *a Berenice*
 Tu appressavi al tuo Labbro
 Cesare è toscò
 Quel che beve la terra.

Beren. (Pur troppo è desso, oh stelle!)

Luc. V. O tu, che al par dell' opre

Ai

Anicer. See der er det færdigt.

Volog. (Elskov og Skiebnen de staa mig dog bie)

Anicerus tager Glasset fra
Vologeso, og frembringer det til
Lucium Verum, som rækker det
til Berenice.

Luc. V. Tag det du allene er værdig

Det største Erteegn: Drik dog o Dron-
ning

Beren. Den Gønst-Beviisning gaar for vidt for
mig din Slavinde

Er det ei tilladt at afveigre den:

Jeg drikker paa dine Gøstbeviisninger.

Volog. Nei Berenice.

Medens Berenice vil drikke,
tager Vologesus Glasset fra hendes
de, og kaster det paa Jorden.
Lucius Verus staaer op i Jorrig-
hed, og gaar frem mod Vologe-
sum.

Luc. V. Saa stor en Driftighed.

Volog. Du nærmede der til Berenice

En andens Gift-Død

Til dine Læber

Keiser det er Slange-Gift

Det som Jorden inddrikker der.

Beren. (Det er alt for meget, just det samme,
o Skiebne!)

Luc. V. O du! som har saa forboven en Mund

Ai temerario il Labbro, e fama
al nome

Dall ire mie, dalle tue colpe
attendi:

Chi fei? che cerchi?

Volog. Parto son io: ristretti
Ecco in breve i miei torti,
Per istinto, e per legge
A Roma, a te nemico:
Del mio Re Vologeso
Meditai le vendette.

Temi i tuoi Numi

Temi l'ombra real; temi il mio
esempio,

Non Mancan mai pene, e ne-
mici a un empio.

Anicet. Del forsennato orgoglio
Punirà la baldanza il ferro mio.
*Snuda la spada, e v'è per uc-
cidere Vologeso.*

Luc. V. Ferma Aniceto.

Beren. (Oh Dio!)

Luc. V. In Carcer! tetro a più maturo
esame

Si costudisca *ad' Aniceto*

Un' uom del volgo

Non

Som Gierningen er, vent dig kun
 Af min Brede og dine Laster, et Rygte
 efter dit Navn:

Hvem er du? Hvem søger du efter?

Volog. Jeg er en Parter; see der har du
 Min Uret indfattet i Korthed
 Jeg er af Indskydelse, og efter Loven
 En Fiende af Rom, og af dig
 Jeg pynsede paa Hevnen
 For min Konge Vologeso.
 Frygt dog dine Guder
 Frygt en Kongelig Gienfærd; frygt mit
 Forebilsning
 Der feiler dog vel aldrig paa Straffer og
 Fiender for en Ugudelig.

Anicet. Mit Sværd det skal straffe
 Dumdriftigheden, af dette affindige
 Hovmod. (Han blottes sin
 Kaarde, og gaar hen at dræbe
 Vologesum.)

Luc. V. Holdt inde Anicete.

Beren. (O Guder!)

Luc. V. Man skal bevaagte ham i det sæleste
 Fængsel
 Til en beleiligere Udforskning (Til Anis-
 cetum.)

En Mand af de Gemeene

Non può solo, ed' inerme osar
cotanto.

Volog. Solo cercai della tua morte il
vanto.

E solo ancor poss' io
Softener l' ire tue. *Regina.*
Addio.

Scorgerai, che non pavento
L' ire tue, le tue ritorte,
Del mio Fato, della sorte
Sono avezzo a trionfar.

Tu fra tanto apprendi o bella
Ch' il tuo sposo ti favella
E t' invita col mio Labbro
La tua fede a conservar.

*Parte con alcune Guardie
ed' Anicet.*

SCENA III.

*Lucio Vero, Berenice, e Guardie, poi
Aniceto.*

Luc. V. All' orror del gran caso
L' idea

Kan dog ey allene, og uvæbnet vove saa
meget.

Volog. Jeg søgte allene Rosen for din Afslivelse
Dg jeg kan endnu allene
Best udstaa din Brede. **O Dronning**
Farvel!

Du skal vel merke, at jeg ikke gruer
For din Brede, for dine Pünsler
Jeg er oppandt til at føre Seier
Over min Skiebne, og Lykke;
Men vid dog imidlertid o Skions
neste.

At det er din Brudgom som taler
til dig

Dg paabyder dig her ved min
Mund

At hellig bevare din Troeskab.

Tredie Scene.

Lucius Verus, Berenice og Dagterne,
siden Anicetas.

Luc. V. Man maa dog bortjage

L' idea si tolga e torni
 Pn' tranquilla a goder. Siedi o
 Regina.

Beren. Cesare, a miglior tempo
 Serbami un tant' onor: L' Alma
 agitata
 Chiede riposo.
 Lascia ch' io parta.

Anicet. Augusto
 Nunzio d' alte novelle a te ri-
 torno
 Rallegrati Signore.

Luc. V. E di che mai?

Anicet. Sulle navi latine
 Con Araldi, e Messaggi
 La tua sposa Lucilla or' ora è
 giunta.

Luc. V. Lucilla?

Anicet. Sì Lucilla.

Luc. V. Vanne Aniceto; affretta
 Gli spettacoli, e i giuochi
 (Si deluda con questi il primo
 oltraggio
 Che mi fa la fortuna
 Con tentar di rapirmi a chi tant'
 amo.)

Anicet.

Forestilningen af Skrekken ved saa stort
et Tilfald

Og blive igien roeligere til at fryde sig.

Sid ned o Dronning.

Veren. O Keiser forbehold mig

Saa stor en Ære til en bedere Tid; Min
oprørte Siel

Den fordrer sin Roe

Tillad at jeg gaar bort.

Anicet. Stormægtige

Jeg kommer igien til dig som et Budskab
med vigtige Tidender

Glæd dig igien o Herre.

Luc. V. Og hvorover vel?

Anicet. Af din Gemalinde Lucilla

Hun er nu just kommen

Med Herolder og Budskaber paa de La-
tinske Skibe.

Luc. V. Lucilla!

Anicet. Ja Lucilla

Luc. V. Gaa bort Anicete; og forhast dog

Skuespillene, og Leegene.

(Man maa besvige med disse den første
Overfusning,

Som Lykken nu øver mod mig

I at søge at rane mig fra den jeg saa høyt
elsker.)

Anicet. (Se rivedo Lucilla, altro non
bramo.) *parte*

Luc. V. No: non mi curo del^{la} averfo
fato,

Se tutto contro me si Sfoga a
danno

Purche non sia il tuo cor sempre
tiranno.

Da quel di che vi mirai

Io m' intesi aceeso il core,

Come or posso, amati rai

Senza voi pace sperar.

Ah! doveste men pietosi

Più celermi il bel splendore

Ch' or avrei meno dubbiosi

I sospiri nel penar.

SCENA IV.

Berenice sola.

Lungi inutili pianti, a che vi
spargo?

Cessa il maggior de mali.

Vive

Unicet. (Naar jeg seer Lucilla igien, saa attraaer jeg ei andet.) Hangaar.

Luc. V. Mei jeg skiotter ei om den forvendte
 Skiebne
 Mod mig til al Skade husvæler sit Mod
 Naar kun dit Hierte ei altid skal blive
 Tyrannisk mod mig.

Jeg fornåm mit Hierte hvor det
 blev antændt.

Fra den Dag jeg ansaae jer,
 Hvad Ginds-Roe kan jeg haabe
 Uden eder 3 straalende Dine.
 Ak! 3 burde vel mindre yndefulde
 Meer skiule mig denne eders deilige
 Glans:

Saa skulde jeg nu have mine Læng-
 selfulde Sukke
 Lidt mindre tvilagtige i den Hiertes
 Dval jeg er

Fjerde Scene.

Berenice allene.

Længsomme unyttige Taare, af hvortil
 udser jeg jer?

Lad vige den største af mine Ulykker

Lad

Vive l' amato sposo , ed' io rac-
quistò

Nella sua la mia vita ,
Quindi lieta gioisco , e in onta
ancora

Del suo maggior periglio
Serbo i' alma tranquilla , e asci-
utto il ciglio ,

Benche turbar si veda
Talora il Cielo. e il mare
Pur qualche raggio appare
Di stella che al nocchiero
La calma fa sperar.

Così frà tante pene
Se vive il caro bene ,
Quest' alma si consola ,
E nel destin' men fiero
Comincia a respirar.

SCE-

Lad leve min hoifstelske Gemal, og jeg
 faar vel en gang
 Mit bitre Liv forsødet i hans,
 Herover frydes jeg inderlig glædet, og
 bevarer til Trods
 Min Siel endnu roelig
 Og Taarestore Dine i dens allerførste
 Fare.

Skönt man seer Himlen under
 tiiden

Dg Habet oprørte at være.

Saa kommer dog en blinkende
 Stragle

Af en Stierne som glimrer for en
 Søemand

Ham til at haabe et roeligt Habblif.

Dg saadan fortroster sig og

Denne Siel i saa stor en Kummer

Naar kun den dyreste Skat han
 maa leve,

Dg begynder i en mindre umild

Skiebue

At faa Vande-rum igien.

SCENA V.

Giardino delizioso, che da una parte corrisponde al Palazzo Imperiale di Lucio Vero: dall' altra alla Torre che serve di prigione a Vologeso, con veduta di una parte del porto d' Efeso.

Al suono d' una Sinfonia approda una superba Nave, dalla quale fa lo sbarco col suo accompagnamento.

Lucilla, e Flavio.

Flav. D' Efeso è questo il nobil porto,
e questa
E di Lucio la Regia.

Lucilla A lui spedisti
Araldi del mio arrivo?

Flav. Precorsero i tuoi passi
E Mettello, e Volunio.

Lucilla E pur non veggio
Ch' ei venga ad' incontrarmi!

Risorge

Femte Scene.

En yndesuld Lust-Have som paa den ene Side gaar op til Lucii Veri Keiserlige Pallats, og paa den anden Side Taarnet som tiener til Bologesi Fængsel, med Udsigt paa en Side til Havnen i Epheso.

Et prægtigt Skib lander under sammenstemt Lyd af Instrumenter, fra hvilket Lucilla stiger i Land med sit Følgeskab.

Lucilla og Flavius.

Flav. Dette er den ravnkundige Ephesi Havn,

Og dette er Lucii Slot.

Lucil. Har du affendt

Herolde til ham om min Ankomst?

Flav. Metellus og Volumnius gif for i Veien For du trinnede her paa Landet

Lucil. Og jeg seer dog ei

At han kommer for at modtage mig!

Min

Risorge il mio timor, cresce il
mio affanno,

Cieli, Che farà mai?

Flav.

(Ch' altro amor lo trattiene or
or vedrai)

SCENA VI.

*Lucio Vero, ch' esce col suo Accompa-
gnamento, e sudetti.*

Luc. V. Qual destin Principessa
In Efeso ti scorge? e perche
mai

Di viaggio si strano

T' espone a i rischi il Genitor
sovrano?

Lucilla Signor, già l' anno è corso
Da che fiaccasti l' orgogliosa
fronte

All' Eufrate, al Oronte: Or qui
che fai?

Luc. V. Vinsi, è vero; ma il vinto
Era ancor da temersi. Il mio
foggiorno,

Ch:

Min Frygtsomhed opkommer igien, og
 min Hierte-Dval tiltager,
 O Himle, hvad vil der blive af?

Slav. (Nu nu skal du see, at en anden Elskov
 afholder ham.)

Siette Scene.

Lucius Verus som kommer ud med sit Følge
 geskabs og Ovenmeldte.

Luc. V. Hvad for en Eliebne o Princesse
 Beileder dig til Ephesum? Og hvorfor
 Underkastede dog vel
 Din eenevældige Fader dig saa selsom en
 Reise, og denne Fare.

Lucil. Herre nu er alt Aaret udløbet
 Fra den Tid du Halsbrykkede Modet
 Paa de opblæste Floder Euphraten og
 Oronten; Hvad gjør du nu her.

Luc. V. Jeg har vel vundet, det er sandt, men
 den Overbundne
 Bar endnu at befrygte. Min Forblis-
 velse

Ch' ozio sembra a Romani
A' nemici è terrore.

Flav. Suo Nunzio, e suo Ministro
Aurelio a te m' invia: sua Figlia
è questa

La cui man ti fa Cesare, e t'
innalza

Al governo del mondo.

Lucio, Cesare, ascolta:

Qual d' ambo i nomi or più t' ag-
grada eleggi:

O suddito, o Monarca

O rendi il Lauro, o serba il pat-
to, e reggi.

Luc. V. Flavio, il zelo ch' eccede,
E colpa in chi è vassallo.

A te mia sposa Augusta,
Meglio nel nuovo giorno

Faro noto il mio core. And-
amne in tanto

De' miei trionfi ad' ammirar la
gloria. *parte*

Lucilla Sieguo, Augusto i tuoi passi.
Tua spettatrice insieme, e tua
vittoria.

SCE-

Som vel kan synes en Orkesløshed for
Kommerne,

Er som en Stref for Fienderne.

Slav. Aurelius sender mig til dig
Som hans Budskab, og som hans Be-
tænter; Denne er hans Datter
Hvis Haand gjør dig til Keiser, og op-
høier dig

Til Verdens Regiering.

Hør dog Læmus eller Casar:

Udvælg dig hvilket af begge de Navne

du best skaar dig an.

Bliv enten Underfaar, eller Cenevolds-

herrens underlyd.

Giv denne Laurbær-Krans, igien, eller
hold dit Forbund og regier.

Luc. V. Giv mig den Midtighed, som gaar for
blot

Er en Løst hos den som er en Underfaar.

Dig min velsigelse

Staat for i den Dag

Gjøre mit Hjerte bekænde Gud og imid-
lerind gaa bød.

At beundre mine Sejersvinger. Der
han gaar bort.

Lucil. Jeg følger Stormagtige efter dine Fæd.
Som baade din og din Ceyervindings
Efterfølger.

SCENA VII.

Flavio, e Lucilla.

Flav. Principessa, al sospetto
Di Roma aggiungo anche i
sospetti miei.

Infedel io direi - - -

Lucilla Con van timore

Non turbar il mio amore, e la
mia pace:

Cesare m'è fedel: Roma è men-
dace.

Non turbar il bel riposo
Di quest' alma innamorata.
E costante il caro sposo
E tranquillo è questo cor.

Infedel non farà mai
A chi fida ognor l'adora.
Sfavillar in quei bei rai
Vidi ancora il nostro amor.

parte con Flavio.

SCE-

Eyvende Scene.

Flavius og Lucilla.

Flav. Princesse! jeg soier
 Endnu mine Mistanker til Roms Mis-
 tanke.
 Jeg skulde kaldes Troeløs . . .

Lucil. Forstyr dog ei
 Min Kierlighed og Sinds-Roe, med en
 frugtesløs Frygtsomhed.
 Keiseren er mig troefast: Det Uheld er
 opdigtet.

Forstyr dog ei den deilige Roe
 I denne af Elskov indtagene Siel.
 Min kiereste Brudgom er bestandig,
 Og dette Hierte, heel roeligt derfor.
 Han skal vel aldrig blive utroe
 Mod den som saa trofast tilbeder
 ham altid
 Jeg saae nok i de deilige Dienstraa-
 ler,

Hvor vor Elskov Gnist utmer endnu.

Hun gaar bort med Flavio.

SCENA VIII.

Appartamenti nella Reggia.

Berenice, e Aniceto.

Beren. Posso dunque accertarmi
Che la tua cortesia - - -

Anicet Non più Regina.

Svelami ciò che brami, e i cen-
ni tuoi

Dovunque i possa, eseguirò.

Beren. Poc' anzi,

Come ben sai, fu chiuso

Nella vicina Torre un infelice,
Che fu mio servo, e mio fede-
le: a lui

Fa ch' io parlar possa un mo-
mento, e sola.

Anicet. Lieve uffizio m' imponi: ad ub-
bidirti

Pronto m' invio, Custodi,

Custodi, olà, si guidi

A me dinanzi il prigioniero.

Beren. O quanto

Deg-

Ottende Scene.

Afdeelmingerne i Slottet.

Berenice og Anicetas.

Beren. Kan jeg dog vel forviffe mig om,
At denne din Høflighed . . .

Anicet. Skul ei mere
For mig o Dronning! hvad du forlan-
ger, og jeg skal efterkomme
Hvori jeg end kan, dine Dienvink.

Beren. Du veed vel hvorledes
For nyelig blev indsluttet i det nærmeste
Taaen
En ulystfalia, som var min Tiener, og
hulde Tilhenger:
Ik mag det saa jeg kan tale et Dieblisk med
ham, og allene.

Anicet. Det er en ringe Tieneste du paalegger
mig: Jeg skikker
Mig villig i at adlyde dig. Bagter,
I Bagter, hør der, man maa lede
Den Sangslede herhid til mig.

Beren. Dithvor meget

Deggio alla tua bontà, caro Aniceto!

Esce Vologeso accompagnato d'alcune Guardie.

Anicet. La Regina ti parli: Indi a tuoi
ceppi *alle Guardie*
Sollecito ritorna. Intanto voi
In disparte attendete,
E 'l vicino sentiero
A tutti impenetrabile rendete.
parte.

SCENA IX.

*Berenice, Vologeso, e Guardie in
distanza.*

Beren. O Vologeso, o tanto
Già sospitato, e pianto,
Mio sposo, Idolo mio;
Tu in Efeso? tu vivo? e ti ri-
vedo?

Volog. Vivo in Efeso, e tuo;
Dopo un' anno di pianti, e di
sospiri,

Bere-

Kiære Anicete! bliver jeg din Godhed
dog skyldig.

Vologesus gaar ud medfuldt
af nogle Dagter.

Anicet. Dronningen vil tale med dig: Og vend
derpaa

Heel barsom tilbage i dine Fange-Volter.

Smidlertiid bier 3 Til Dagterne.

Affides staaende;

Og giorer den nærmeste

Fodstie utilgiengelig for alle. Han
gaar bort.

Tiende Scene.

Berenice, Vologesus, og Dagterne et
Strykke borte derfra.

Beren. **D** Vologesus, o min alt
Saa meget udsuffede og begrædte
Brudgom, min sødeste Engel!
Er du i Epheso? er du levende? og seer
jeg dig igien?

Volog. Jeg lever i Epheso, og er din Livegen;
Efter et i Hyl-Graad og Sukke giennema
bragt Aar,

Berenice adorata, io ti rivedo.

Beren. Come estinto, la Fama
Ti divulgò? Mi narra
La serie de tuoi casi; i miei pa-
lesi
L' affetto altrui, la mia costan-
za resi.

Volog. Nel dì fatale, in cui
Cesse il Fato dell' Asia a quel dì
Roma,
Tra i Cadaveri, e 'l sangue
Tutto piaghe anch' io giacqui.
I miei più fidi
Dalle straggi e dal Campo
Traffermi e sangue, e ognun mi
pianse estinto.
Fu lungo il male, è periglioso:
al fine
Lo vinse arte, e natura.
Intesi allor te prigioniera, e
quasi
Fece il dolor ciò, che non fece
il ferro.
Piansi vedovo sposo,
Berenice fra ceppi, e pianse an-
cora

Negli

Seer jeg dig høist-agtede Berenice igien.

Beren. Rygtet udraabte dig jo
Som en Ufdød? Fortæl mig nu
Sammenhængen af dine Tilfælde: Mine
er bekiendte,
Da min Bestandighed har opvaakt en an-
dens Tilhøvelighed.

Volog. Den uheldige Dag paa hvilken
Asiens Skiebne vaged for den Roms
merste,
Saa jeg blant døde Kroppe, og det levrede
Blod
Mine troeste Soldater udtrekede mig
Af Nederlaget og Leier: Stedet
Som en forblødet, og enhver begræd
mig som en hendsød.
Mit Onde var langvarigt og farligt:
Omsider
Sik Kunsten og Naturen dog Bugt ders
med.
Den gang forstod ieg du var fangetagen.
Og Sorgen
Giorde næsten det, som Sværdet ei
giorde.
Jeg begræd, som en Enkemand-lig Ge-
mal
Min Berenice i Fange-Volter; Og jeg
begræd endog

Negli affetti d' Augusto
Berenice infedel.

Beren. Ma fosti ingiusto.

Volog. Spinto da gelosia, di sdegno
acceso

Qua incognito mi trassi, e nella
Reggia

Cercai luogo, e l' ottieni.

Ciò che tentai, ti è noto.

Ora son fra Catene, e son felice;

Poiche dar mi è concesso

Un congedo un Addio a Bere-
nice.

Beren. Di coteste Catene io sento il
peso

Nell' intimo del cor. Se ad ispez-
zarle

Può giovar sangue, o pianto

Pianto, e sangue si versa.

Vadasi a piè d' Augusto - - -

Volog. Ah Berenice!

Che tu, se puoi, mi salvi

Dal mio fiero destino, io non
ricuso;

Ma senti Anima mia: se per sal-
varmi

Devi

Berenice som Troebreffende
 I en Keisers Tilboielighed.

Beren. Men var du saa uskionfom.

Volog. Jeg som drev en af Elskoves Mid, og an-
 tændt af en vred Hu
 Forsøied' mig ubekiendt herhid, og søgte
 en Plads
 I dette Slot, jeg opnaadde den og.
 Hvad jeg forsøgte, det er dig bekiendt.
 Nu er jeg i Lænker, og er lykkelig
 Da det er mig forundt at yde
 Et Afstæeds Ord, et Farvel til min Be-
 renice.

Beren. At jeg føler Tyngden af disse dine Lænker
 I det inderste af Hjertet. Og dersom
 mit Blod
 Og min Hulen kan formaae at forlette
 dig dem.
 Saa skal jeg udøse min Diengraad og
 Hjerte-Blod,
 Saa skal jeg nedkaste mig for Keiserens
 Fod * * *

Volog. Al Berenice!
 Jeg afflaar vel ei, at du fresser mig,
 Om du kan fra min umilde Eliebne;
 Men hør dog min sødeste Siel: Om du
 for at redde mig,

Skal

Devi col mio rivale
 Esser men cruda, o meno in-
 vitta, e forte;
 Abbandonami pure alla mia
 morte.

Beren. Ch'io t'abbandoni alla tua mor-
 te? Oh Dio!

No! farò Vologeso:
 Se ben dovesti lusingar - - -

Volog. Chi mai?
 Cesare? Non fia mai
 Nò, nò, non mi salvar: son già
 pentito
 Dell' infana richiesta. Il tuo
 pensiero,
 Se pensasti così, m' à già tra-
 dito.

SCENA X.

Berenice, e Aniceto.

Anicet. Agli attesi spettacoli sol manca
 L'alto onor de tuoi sguardi;
 Cesare la ti attende, e a me de-
 stina

La

Skal være mindre gruesom
 Mod min Medbeilere, eller mindre mod-
 villig og stærk,
 Saa maa du heller overgive mig til min
 truende Død.

Beren. Hvad skal jeg overgive dig til din truende
 Død? O J Guder!

Det skal jeg ei gjøre Bologese

Om jeg end skulde hylle lidt

Bolog. For hvem vel?

For Keiseren? Det maa ikke skee,

Nei, nei, redd mig kun ei: Jeg har alt
 anret

Min vanvittige Begjæring. Din Mees-
 ning endog

Om du meenede saadan, den har alt
 forraadet mig.

Tiende Scene.

Berenice og Amicatus.

Amicet. Der feiler nu allene til de tillavede
 Stuespill

Den høie Ære af dine Dienkaft.

Keiseren opbier dig der, og han forunder
 mig

Den

La gloria di servirti.

Beren. Aniceto, consenti,
Ch' io prima di partir, dal tuo
bel core
Un' altro dono ottenga.

Anicet. Chiedi o Regina.

Beren. Nacque Parto, e Vassallo al Rè
mio sposo
Quel, cui spronò poc' anzi un cie-
co zelo

Al debito infelice:

Giusta è ben la sua pena, e giu-
sta è l' ira

Del suo Signor. Pur io sento di
lui

Pietà, salvo il desio.

Anicet. Io salvarlo dovrò?

Beren. Sì, caro Aniceto
Tu chiedi, e tu m' impetra
Del misero la vita.

Anicet. Non più, per compiacerti
Quanto farò conoscerai dall'
opra.

Beren. Tutto spero da te. Vanne a
Cesare, e sol questo

Per me tu gli dirai: Ma taci il
resto.

parte
SCE.

Den Ære at barte dig op.

Beren. Anicete, søi mig dog i
At jeg førend jeg gaar bort, maa udvirke
En anden Gave, af dit velmeenende
Hjerte.

Anicet. Forlang kun o Dronning!

Beren. Den er en indfødt Parter, og Undersaat
af Kongen min Brudgom,
Den, som for uvelig blev opægget af en
blind Nidfiærhed

Til denne uivelsalige Brøde;

Hans Straf er vel billig, og din Herres
Brede retfærdig. Dog føler jeg for ham
En Medynk, jeg forlanger hans Frelse

Anicet. Skal jeg da frelse ham?

Beren. Ja kiære Anicete

Anhold dog derom, og tilbeiebring mig
Den Glendige Livet.

Anicet. Det er nok, du skal i Gierningen
Kiende, hvor meget jeg skal gjøre, for at
føie dig deri.

Beren. Jeg haaber alting af dig. Gaa bort til
Keiseren og du

Skal allene siige ham dette for mig: Men
tie kun med Resten. Hun gaar
bort.

SCENA XI.

Aniceto Solo.

Perche tanta pietade, e tanto
affanno?

Tanti prieghi perche? No non
m' inganno.

Non e del volgo uom vile
Quegli per la cui vita,
Fa voti una Regina. Illustre il
rende

La colpa, e la difesa.

Ma qualunque egli sia, colla
sua morte

Tolgasi d' un inciampo, o d' un
sospetto,

L' amor d' Augusto, e 'l mio.

Lucilla è il mio tesoro, e tutto
io perdo,

S' ella è d' altrui. Le usurpi
Berenice

L' oggetto sospirato

E poi del resto Amor disponga,
e il Fato.

Son

Ellevte Scene.

Anicetus allene.

Hvorfor saa stor en Medynk, og saa
 stor Græmmelse
 Saa store Bønner hvorfor? nei jeg be-
 drager mig ei
 Han er ei af Almueen saa ringe en Mand
 Denne, for hvis Lives-Lys
 Saadan en Dronning. Gjør de Dnsker.
 Hans Last og Forsvar
 Gjør ham højt merkværdig
 Men hvem han og maa være, saa maa
 ved hans Afsvning
 Afvædes en Anledning og Mistanke
 For Keiserens Elskov og min egen
 Lucilla er min eneste Skat, og jeg mister
 alting
 Om hun bliver en andens. Berenice
 maa undgielde
 Hende sine Hjertes Sukkes Tankemaal.
 Og saa maa Elskov og Skiebuen raade
 Bod paa Kesten

Son qual Legno in grembo all'
 onda,
 Che agitato in mar crudele
 Scorre questa, e quella sponda
 Già vicino a naufragar.

Pur un aura di speranza
 Baldanzosa, e lusinghiera
 Fa che l' alma non dispera
 La sua calma ritrovar.

SCENA XII.

Anfiteatro con due porte grandi,
 e popolo radunato d' intorno per li spet-
 tacoli. Dirimpetto gran Loggia che
 serve per Vologeso.

*Lucio Vero, Berenice, Lucilla, Fla-
 vio, e Loro Seguito.*

Luc. V. **M**ostrano, e Berenice, anche
 i diletti
 La Romana potenza,
 Il campo è questo

Ove

Jeg er som et Brag i Strømmens
 Bølge vakkende Skid,
 Som omdrevet paa det gruelige
 Hav,
 Løber snart til hiin, snart til denne
 Strandbred;
 Og er alt nær ved at lide Skibbrud.
 Men en Kulning af Forhaabning
 Skjønt vift-hoppende og Smig-
 gerfuld
 Gjør, at Sielen ei fortviler
 Alt gienfinde sin Havblikkende Roe.

Solgte Scene.

Amphiteatrum med tvende store
 Porte, og det deromkring til Skuespil-
 lene forsamlede Folk. Lige over for
 en stor Støtte-Bygning som
 tilhører Bologeso.

Lucius Verus, Berenice, Lucilla, Gla-
 vius, og deres Sølgeskab.

Luc. V. **S** Berenice Forlystelser endog maa
 viise
 Den Kommerſke Mægtighed
 Dette er Kamp-Pladsen.

Ove ogni Reo già condannato,
a fronte

Di Tigri, e di Leoni
Lotta con la sua morte.

Beren. E qual cor non avrete
Duro, e crudel, Genti Romane
in petto.

Se vi avvezza alle stragi anche
il diletto.

Luc. V. Chi di te l' à più crudo?

Lucilla A' Giuochi, Augusto
L' Oriccalco già invita.

Luc. V. Andiamne, o Belle
E la fatale Arena
Resti libero campo all' altrui
pena.

*Tutti al suon della Tromba
vanno a prendere i loro posti
nell' alto; s' apre una porta d'
onde è condotto, e Lasciato nell'
Anfiteatro Vologeso.*

SCE-

Hvor enhver Mishandler maa som en
fordømt, lige for
Figere, og vilde Løber
Kiempe med den græffeligste Død.

Beren. Og hvilket haardsørt,
Og grueligt et Hierte, maa I Kommer-
ske Folk dog have i jer følesløse Barm
Naar det endog tilbønder eder sig en
Dienlyst i de grummeste Blodbad.

Luc. V. Af hvem har det vel grummere end du?

Lucil. Paukerne indbyder alt
O Stormægtige til Leegerne.

Luc. V. Lad os da gaa, o Skionnefte.
Og den Skiebnefulde Sand-Bahne
Maa blive en frie Tumlens-Plads for en
andens Hierte-Dval.

Alle gaar bort efter Trom-
petens Lyd for at tage des
res Sæder oven paa. Der-
paa aabnes en Dør, igiens-
nem hvilken Vologesus bli-
ver indført og forladt i
Amphiteatro.

SCENA XIII.

Vologeso, e Sudetti.

Volog. Alla publica vista
Dove son tratto? O stelle!

*Alza gli occhi, e vede Lucio
Vero, poi Berenice*

A supplizio si infame
Cesare i Re condanni! e tu sper-
giura

Siedi Giudice, e rea della mia
morte?

Berenice scende nell' Anfiteatro

Beren. Io spergiura! t' inganni
Eccomi, o Vologeso,
Tua compagna al supplizio. Or
di tua morte
Nè rea, nè spettatrice
Chiamerai Berenice.

*All' improvviso s' apre una pic-
ciola porta, ed esce un Leone.*

Luc.

Frettende Scene.

Vologesus og Ovenmeldte.

Volog. **A**h hvor er jeg henført
Til det offentlige Paasyn? O Stiebne!
Han opløfter Vinene, og seer
Lucium Verum, derefter
Berenice.

O Keiser fordsømmer
Du da Konger til saa hoistkammelig en
Straf! og du
Meenederske sidder du som Dommer og
Samskyldig i denne min Dod.
Berenice stiger ned i Amphitheatro.

Beren. Jeg en Meenederske! du bedrager dig
See her er jeg, o Vologesus!
Som din Medfølgerske i Dods-
Straffen. Muskal du ei kalde
Din Berenice hverken Tillskuerke
Eller Samskyldig i din græffelige Dod.
En liden Dør aabnes uformos-
dentlig, hvor igiennem ud-
kommer en Løve.

Luc. V. Olà Custodi - - -

Aimè! fu tardo il cenno.

Volog. Sposa, deh fuggi.

Beren. Ecco la nostra morte.

Volog. Deh fuggi o cara.

Beren. Io prima - - -

Luc. V. Ah, che far posso? Prendi
Vologeso il mio Ferro, e ti dif-
fendi.

*Lucio Vero getta la sua spada
a Vologeso, che va con quella
incontro al Leone, e lo ferisce:
Accorrono poi alle voci dell'
Imperadore i Custodi de Giuo-
chi, e finiscono di ucciderlo.
Allora Lucio Vero scende dall'
alto, e rientra nell' Anfitea-
tro seguito da Aniceto, Lucilla,
Flavio, e dalla Guardie.*

Genti, servi, e custodi,

Accorrete, svenate

L'ingorda Belva, e l' Idol mio
salvate.

Lucilla Su gl' occhi miei l' infido
Tanto fa, tanto ardisce!

Flav.

Luc. V. Hør der J Liv-Bagter.

See mig dette Bink var for sildigt.

Volog. Kiære flye dog min sødeste Brud.

Beren. See her er vores visse Dod.

Volog. D allerkiæreste flye dog.

Beren. Jeg skal først " " "

Luc. V. Al hvad kan jeg gøre? Sag dog

Vologesus dette mit Sværd, og forsvær
dig dog.

Lucius Verus kaster sin Kaar-
de til Vologesum som gaar Lø-
ven i møde med den og hugger
paa den; Derpaa løber Vagter-
ne ved Leegerne frem efter Reises-
rens Kaaben, og gjør Ende
derpaa ved at dræbe den. Her-
paa stiger Lucius Verus oven
fra, og gaar ned igien i Amphit-
reatro medfuldt af Aniceto, Lu-
cilla, Flavio og Vagterne.

J Folk, Tienere, og Liv-Bagter

Løber dog til, og afliver

Dette glubende Udyr, og frelser min
Engel.

Lucil. Lige for mine Dine gjør denne

Erødelose saa meget og understaar sig saa
meget!

Flav.

Flav. Berenice il trasporta, e lo rapisce *parte con Lucilla*

Volog. Cadde l'avido mostro *Uccide il Leone*

Beren. E tu dal gran periglio uscisti illeso?

Volog. Non ebbe ardir la morte
Di offender Berenice in Vologeso.

SCENA XIV.

Lucio Vero, Aniceto, Berenice, Vologeso, e Guardic.

Luc. V. **R**e de Parti io t'abbraccio:
Col tacermi il tuo grado
Fosti reo del tuo rischio. Un
cieco oblio
Cupra gli andati eventi.
T'offro pace e perdono;
E a lei, che ti salvò, salvo ti
dono.

Beren. Grazie a tanta clemenza.

Volog.

Flav. Berenice bringer ham fra Sandserne,
og rober ham fra dig. Han gaar
bort med Lucilla.

Volog. Denne graadige Uhyre falder.

Beren. Og du er uskadet udkommen af saa stor
en Farlighed.

Volog. Doden havde ei den Dristighed
At fortørne Berenice i Vologes's.

Tiortende Scene.

Lucius Verus, Anicetus, Berenice, Vo-
loges'sus og Vagterne.

Luc. V. O Parternes Konge jeg omfavner
dig
Du var selv skyldig i den Fare
Bed det du fortiede mig din Høghed.
En blind Forglemmelse
Maa skiule de fremfarne Hændelser.
Jeg tilbyder dig Fred og Tilgivelse.
Og jeg giver dig som frelset igien, til den
som frelsede dig.

Beren. Jeg takker for den store Naade-mildhed.

Volog.

Volog. Ecco il tuo brando:

gli torna la spada
 Brando, che pria mi vinse, or
 mi difese.

Luc. V. Per me, per te pugnando
 Sempre col tuo valor chiaro si
 rese.

Anicet. (Mi tradi la mia fede.)

Luc. V. (La mia speme è svanita.)

Anicet. (Ahi destino crudele!)

Luc. V. Ahi forte ria!

Beren. Vologeso?

Volog. Mia sposa:
 Non fa più che sperar

Beren. Non fa più che bramar.

a. 2. Quest' alma mia.

Luc. V. Ti rendi al caro Bene.

a Berenice

Beren. Io di piacer respiro. *a Luc. V.*

Luc. V. Ti sciolgo le catene. *a Volog.*

Volog. La tua pietade ammiro.

a Luc. V.

Anicet. (Solo il mio core, oh Dio!
 Resta nel suo dolor.)

Tutti

Volog. See der er dit Sværd. Han giver
ham Baarden igien.

Dette Sværd, som tilforn overbandt
mig, forsvarede mig nu.

Luc. V. J det du strider for mig, og for dig
Gid det altid ved din Tapperhed maa
giøre sig berømt.

Amicet. (Du forraader mig min Troeskab.)

Lucil. (Mit Haab det er forsvunden!)

Amicet. (Al grueligste Stiebne!)

Luc. V. (Al umilde Lykke!)

Beren. Vologesus!

Volog. Min sødeste Brud

Begge. Al denne min Siel!
Bed ei meere at haabe
Bed ei meere at attraae.

Luc. V. Jeg giver dig igien til din flæreste Skat.
Til Berenice.

Beren. Jeg oplevner igien af Fornoielse. Til
Luc. Ver.

Luc. V. Jeg afløser dine Lænker. Til Volo-
gesum.

Volog. Din Medlidenhed gjør mig forundret.
Til Luc. Ver.

Amicet. (O Gud mit Hierte allene!
Bliber endnu i sin forrige Sorg.)

Tutti Quante vicende aduna
La mia Fortuna ognor!)

Luc. V. Or più non piangerai. *a Ber.:*

Beren. Non spargerò querele. *a Luc. V.*

Tutti (Ma del destin crudele
E da temersi ancor.)

Fine dell' Atto Primo.

ATTO

Alles. (Hvor mange Afberlinger foreener dog
Den uvenlige Lykke altid.)

Luc. V. Nu skal du ei meere græde
Til Beren.

Beren. Jeg skal ei udøse de Klagemaal
Til Luc. Ver.

Alles. (Men der er dog endnu at frygte
For den uforsonlige Lykke.)

Ende paa den første Act.

Den

ATTO SECONDO

SCENA PRIMA.

Camera Imperiale con Sedie.
Lucio Vero, ed Aniceto.

Anicet. Signor di che ti Lagni?
SE quale il seren ti rapisce
Importuno dolore?

Luc. V. Se perdo Berenice io perdo il
core.

Anicet. Tù perder Berenice? E chi po-
trebbe

A te rapirla? Arbitro sei di
quella

E sol da te la sorte tua dipende.

Luc. V. Dunque dovrò

Anicet. Dovrai

Per riposo dell'anima

Tutto cercar.

Luc. V. Olà, venga a me Berenice

E tu Aniceto *parte una Guardab*

Fido mio Consiglier vanne a Lu-

cilla

Dilli

Den anden Act.

Første Scene.

Det Keiserlige Kammer med Stoler.
Lucius Verus og Anicetus.

Anicet. **S**erre hvorover beklager du dig?
Dg hvad er det for en utidig
Sora,

Som berøver dig dit Sinds Munterhed?

Luc. V. Der som jeg mistet Berenice, saa mistet
jeg mit Liv

Anicet. Skulde du miste Berenice, og hvem
kunde vel

Berøve dig hende? Du er Herre over
hende

Da din Lykke berøer allene paa dig selv.

Luc. V. **E**n skal jeg da . . .

Anicet. Du skal

Forsøge alting

Til din Sjæles Nødsighed.

Luc. V. Hør der, Berenice skal komme til mig

Dg du Anicete. **E**n af Datterne
gaaer bort.

Min troefaste Raadgiver gaa bort til Lucilla

Dille che un altro amor mi toglie a lei.

Anicet. Vado; se un tal comando
Adempio con piacer lo fanno i
Dei,

Le dirò con più teneri accenti
In lasciarla qual pena tu senti
Ma sospiri per altra beltà.

Le dirò ch' ogni pregio à d' A-
mante
Che d' un nume sia degno il
sembiante,
Ma che Cesare amarla non fa.

SCENA II.

Berenice, e Lucio Vero.

Beren. Cesare a cenni tuoi

Luc. V. Vieni, o Regina:

Affar d' alto momento

In tal luogo, in tal ora

M' obliga à favellarti,

e siedi.

attendi,

(siede)

Beren.

Sig hende, at en anden Elskov afvender
mig fra hende.

Amicet. Jeg gaar, og Guderne veed,
At jeg med Lyst efterkommer saadan en
Befalning.

Jeg skal sige hende det med den
lemfældigste Udtydning,

At det jeg bringer hende i den Qual
som du føler

Men dog at du sukker efter en an-
den Skønhed.

Jeg skal sige hende, at hun forties
ner at elskes af hvem det end er

At hendes Udseende er en af Gu-
dernes Elskov værd

Men at Keiseren kan ei elske hende.

Anden Scene.

Berenice og Lucius Verus.

Beren. Keiser hvad har du at befale

Luc V. Kom hid, o Dronning

En Sag af høi Vigtighed

Forbinder mig at tale med dig,

Paa dette Sted, og i denne Time gib
agt paa, og set dig ned.

Hun
setter sig.
Beren.

Beren. Che mai farà? Ubbidisco.

Luc. V. Berenice, oggi il mondo
Al cui destino ogni mio sguardo
è legge

Da miei sponsali attende
Una che venga a parte
Del mio Letto, e del Trono.
Io t' offero o bella

Il diadema latino. Io t' offero
ancora

D' Augusta il grado, e di Con-
forte il nome.

Beren. Signor, se mi deridi
Con offerte sì grandi
E crudeltà: se mi lusinghi è
offesa.

Luc. V. Ch' io t' inganni. o Regina, e
ch' io t' offenda?

Beren. E chi non sa, che si bel giorno
è scelto

A coronar Lucilla?

Luc. V. No, non avrò Lucilla
Parte nel Trono mio, s' ella
non ebbe

Parte mai nel mio cor. Ben da
quell' ora

Da

Beren. Hvadskal det vel være? Jeg adlyder.

Luc. V. Berenice, Verden for hvis Skiebne,
Et hvert af mine Dienvink er som en Løb
Benter i Dag af min Forlovelse
Den som skal komme til at faa Deel
I min Egteseng og Throne. Jeg til-
byder dig o Skionneste
Den Latinske Keiserkrone. Jeg tilby-
der dig endog
En Keiserindes Hoighed og Navn af min
Egtesælle.

Beren. Herre, dersom du vil prøve mig
Med saa høie Tilbud,
Da er det en Grumbød: Dersom du
fficærser med mig er det en Mishand-
ling.

Luc. V. At jeg skulde bedrage dig, o Dronning,
at jeg skulde mishandle dig.

Beren. Og hvem veed ei, at denne skionne Dag
er udvaldt,
Til at krone Lucilla?

Luc. V. Nei, Lucilla skal aldrig have
Deel i min Throne, da hun aldrig havde
Nogen Deel i mit Hierte. Men du vel
fra den Time,

Da quell' ora fatale in cui ti
viddi. - - - -

Beren. Cesare, io molto udii, tu mol-
to ai detto. *si leva*

Se t' ascoltai, se tacqui; il mio
silenzio

Al mio ossequio donai, non al
tuo affetto.

Ripigliati il tuo dono:

S' anche fosse maggior non pos-
so amarlo,

Sol perche tu me l' offri,

La mia gloria, il mio onor dee
rifiutarlo.

Luc. V. Regina, irriti

Chi può farsi ubbidir. Qualche
momento

Dono ancora al tuo orgoglio:

Ma ricordati al fin, ch'io posso,
e voglio.

Si ritira in disparte.

SCE-

Al! fra den første ubeldige Time, da
jeg først saae dig * * *

Beren. Keiser, jeg har hørt meget, du har og
sagt meget — Sun staar op.
Men da jeg har anført dig, da jeg har
tiet, saa maa du henregne
Min Stiltienhed til min Føielighed, ei
til din Gienkierlighed.
Tag kun din Gave igien.
Om den endnu var større, kan jeg ei an-
tage den,
Min Anseelse, og min Ære bør ganske
afslaae den.

Luc. V. Dronning, du opirrer
Den som kan gjøre sig adlydet. Jeg
forunder
Dit Hobmod endnu et Dieblifs Tiid:
Men kom endelig ihu, at jeg kan, og vil
have det saa. Han gaar bort
til Sides.

SCENA III.

Vologeso, e Berenice.

Volog. Sposa, de nostri mali
Non è fazio il destino. Ancora
in noi

V'è qualche parte illesa,
E tal che meritar può gli odj
suoi

Beren. Sia la nostra Costanza,
Suo rimprovero, e scherno. Un
core invitto
Lo stanca al fine, e lo disarma
ancora.

Volog. Ma chi può del Tiranno
Involarti agl'insulti?

Beren. Il mio coraggio.
Sarò, non dubbitar, qual fui,
qual sono,
Qual tu mi brami, o caro:
Ne fia, che dal tuo amor, dalla
tua sorte
Possa mai separarmi altro che
morte.

SCE-

Tredie Scene.

Vologesus og Berenice.

Volog. O Gemal, den umilde Skiebne
 Er endnu ei tilfreds med vore Ulykker.
 Der er endnu en Deel
 Paa os, som er usaaet af den.
 Og saadan en, som kan fortiene dens
 ubillige Had.

Beren. Al lad vores Bestandighed da være
 Som en Bebreidelse og Koragt for den.
 Et uovervindeligt Hjerte
 Udretter den tilsidst, ja gjør den endog
 Baabenløs.

Volog. Men hvem kan dog vel
 Unddrage dig for Tyrannens heftige Ans-
 fald:

Beren. Mit utrettede Mod.
 Jeg skal være, tvil ei derpaa, som jeg
 var, som jeg er,
 Som du forlanger mig, o Kiereste:
 Det skal aldrig skee, at noget uden Os
 den
 Skal nogentiid skille mig fra din Elskov,
 og Lykke.

Tier

SCENA IV.

Lucio Vero, e Sudetti.

Luc. V. Perfidi, così dunque
Deridete il mio sdegno? Olà
si chiuda

entrano le Guardie

Nelle Regie sue stanze
Questa Fiera crudel; Colui ri-
torni

Fra più strette Catene
Al carcere primiero.

Beren. Se e morir ci condanni, almen
permetti

Che uniti - - -

Luc. V. O risoluto, e così voglio.

Volog. Che mai?

Luc. V. Che alfin trionfi

Il mio giusto furor sul vostro
orgoglio

Audace:

a Vol.

Superba

a Ber.

Ben presto vedrai

a Vol.

Or

Fjerde Scene.

Lucius Verus og Ovenneldte.

Luc. V. Troeløse, spotter du saaledes
Med min Fortrydelse? Hør der man
skal indtulle Dagerne kommer
ind.

J de Kongelige Stuer
Dette grumme Udyr: Denne skal til-
bage

J de trangeste Lænker
J hans forrige Fængsel.

Beren. Dersom du fordømmer os til at døe, saa
tillad i det mindste

At vi foreenede . . .

Luc. V. Jeg har besluttet det, og saadan vil jeg
have det

Volog. Hvad skal vel = = =

Luc. V. Min billige Forbitrelse

Skal endelig føre Seier over eders uri-
melige Hovmod.

Dumdriftige:	Til Volog.
Hovmodige	Til Beren.
Du skal snart see	Til Volog.

Nu,

Or or scorderai *a Ber.*
 Qual pena riserba
 Al folle tuo ardire *a Vol.*
 Al vano tuo orgoglio *a Ber.*
 L' offeso mio cor.
 Vedrete se sia
 Prudenza o follia,
 Tentar di resistere
 Ad un vincitor.

SCENA V.

Vologeso, Berenice, e Guardie.

Volog. Mia Berenice, or vado
 Vado forse a morir. Sa il Cielo,
 oh Dio!
 Se più ti rivedrò.

Beren. Non piaccia a i numi
 Che si estinguan così fiamme sì
 belle,
 Affetti sì innocenti.

Volog.

Nu, nu skal du fornemme Til
Beren.

Hvad for en Straf, der giemmes
Til din daarlige Driftighed Til

Volog.
Til dit forsængelige Hovmod Til
Beren.

J mit fortørnede Hierte:

J skal see om det er

En Klogskab eller Daarlighed

At søge at imodstaa

En Sejervindere.

Femte Scene.

Vologesus, Berenice og Datterne.

Volog. Min søde Berenice, nu gaaer jeg
Maaskee jeg gaar hen at doe. Himlen
veed det, o J Guder!
Om jeg skal see dig meer igien.

Beren. Ak! Guderne forbyde dog,
Ak saa deilige Elskovs-Luer, saa uskyldi-
ge Tilsieligheder,
Skulde saadan udslukkes.

Volog.

Volog. Ah Lascia o Cara
Lascia una volta alfin che l'empia forte
Sazia di tormentarmi
Sfoghi sopra di me tutto il suo ardire.

Sposa tu piangi? Ah troppo
Troppo offendi, Idol mio
La tua la mia virtù. Mostrati,
o cara,
Nel cimento crudele
Con generoso ardir, con alma forte,
Egual nelle sventure al tuo ~~con-~~
~~forte.~~
Restati, addio.

Beren. Ti parti?

Volog. Così vuole il destino empio, e tiranno

Beren. Non è cor di mirarti.

Volog. Pur mi è forza Lasciarti.

a. 2. In tanto affanno.

Volog. Cara ti lascio, addio;

Non

Siende Scene.

En Forgaard som gaar op til
Bologesi Fængsel.

Amicet. Berenice! O Dronning!
Der er ingen Forhaabning meer, der er
ingen Udflugt.

Keiseren tilbyder dig
Enten sin Haand, eller Hovedet.

Beren. O Himmel, og hvis da?

Amicet. Bologesi. Du har jo hørt det!

Beren. Al min Siel! Staa dog saa grueligt
et Anfald imod!

Amicet. Du opfatter det kun som en af Elskov ind-
tagen og haistarrig

Du afbøder kun dette skrællelige Hug:

Bælg nu efter dit Lykke: Dette er det
vigtige Dieblif.

Beren. Hvad skal jeg vel gjøre?

Gaa hen til Keiseren

Gudet?

Skulde jeg blive en andens, og ei meere
din, med Allerkiønske

bliver noges bestyrret.

Amicet. Hvad tænker du hvad beslutter du?

Di salvar Vologeso?
 Di regnar con Augusto?
Beren. Nò spietato. Di Lucio
 Non farò mai. Mora il mio
 sposo, e mora
 Di Lucio ad onta, Berenice an-
 cora.

SCENA XI.

Lucio Vero, e detti.

Luc. V. Facciassi il tuo voler. Vanne
 Aniceto

La sentenza eseguisci

Beren. (Oh Dio, qual gelo
 M' occupa il core!) Augusto,
 Odimi.

Luc. V. Che pretendi?

Beren. Io si vicino
 Il colpo non credea. Giacchè
 arrestarlo

Sol può là destra mia; Lascia
 ti prego,

Ch' io parli a Vologeso anche
 un momento.

Luc.

Alt frelse Bologesum?

Alt regiere med Keiseren?

Beren. Nei umedlidne. Jeg skal aldrig
Blive Lucii. Min Brudgom maa endog
døe, ja Berenice
Maa endog døe til Lucii Beskiæmmelse.

Ellevte Scene.

Lucius Verus og Ovenmeldte.

Luc. V. Din Villie skal skee. Gaa bort Anis-
cetus.
Og efterkom den affagde Dom.

Beren. (O Gud, hvilken Ziskuld
Betager nu mit Hierte!) Stormægtige
Alt hør mig dog.

Luc. V. Hvad forebringer du?

Beren. Jeg troede ei
Alt det græffelige Hug var saa nær ved.
Dersom min Haand
Allene kan opholde det; saa tillad jeg ber-
der dig
Alt jeg maa tale endnu et Dieblig med
Bologeso.

Luc. V. Parlagli : te 'l consento ;
Ma della mia clemenza
Non ti abusar con disprezzarne
il fine.

Beren. Piegherò l' Alma forte
Sotto il giogo crudel della mia
forte.

Se bramo allo sposo
Spiegare il mio core
Vò dirgli che amore
Mi vuole al tuo regno.

(Ma barbaro indegno

Nò : non lo sperar)

Almen di sua pace

Ritorni la calma

Oh dio che , mi spiace

Pur questo parlar.

SCE-

Luc. V. Sal med ham: jeg samtykker deri
 Men misbrug dog ei min Naade mildhed
 I at foragte den, saa du bringer mig til
 Yderlighed.

Beren. Jeg skal bukke mit hisifindede Hierte
 Under min bedrøvelige Ulykkes gruelige
 Nag.

Alt jeg forlanger kun at aabne
 Mit beflemte Hierte for min kiæres-
 ste Brudgom

Jeg vil sige ham, at din Kierlighed
 Vil have mig paa Thronen med
 dig.

(Men uværdige Umenneske

Nei: Haab det dog kun ei

Gid min af Ulykkes bestormede
 Siel

Maa dog med Soen komme til sit
 Havblik igien.

O Gud! hvad mishager mig dog
 Endog denne udvungene Tale.

SCENA XII.

Lucio Vero, e Aniceto.

Luc. V. Aniceto.

Anicet. Monarca

Luc. V. Vanne a Flavio, e Lucilla, e
di ch' entrambi

Lungi da questo Lido,
Pria che s' oscuri il di, spieghin
le vele

Anicet. Recherò fra momenti
Il Cesareo voler.

Luc. V. Così richiede,
Or che vicino alle mie gioie io
sono

La gelosia del Talamo, e del
Trono. *parte*

SCENA XIII.

Aniceto, e Lucilla.

Anicet. Ecco appunto Lucilla.
Principessa!

Luc.

Solgte Scene.

Lucius Verus og Anicetus.

Luc. V. Anicetus.

Anicet. Enevolds Herre.

Luc. V. Gaa bort til Flavium og Lucilla, og sig,
at de begge

Skal seile bort fra denne Strandbred,
Førend Dagen begynder at mørknes.

Anicet. Jeg skal inden faa Dieblif
Udrette den Keiserlige Billie.

Luc. V. Saaledes udfordrer og
Min Brudsejngs, og Thrones herkende
Misundsomhed,
Nu da jeg er saa nær ved min Hjertes Glæ-
de. Han gaar bort.

Trettende Scene.

Anicetus og Lucilla.

Anicet. See her er Lucilla just til pass,
O Princesse!

Lucilla Che chiedi?

Anicet. Impone Augusto
Che alle rive del Tebro
Pria che termini il giorno,
Tu col tuo condottier faccia ri-
torno.

Lucilla Come! così s'offende
Il mio grado, il mio onore!
E qual ragione adduce, e qual
discolpa?

Anicet. Non sò: così m'impose: Amo-
re incolpa. parte

SCENA XIV.

Lucilla.

Perfido, iniquo Lucio, a tanti
oltraggi,

Questo pur anche aggiungi,
Ed' io lo soffro neghittosa? All'
armi.

Alle straggi, a i perigli.
Piu non odo i consigli
D' affetto, e di pietà: Vò ven-
dicarmi.

Talor

Lucil. Hvad forlanger du?

Amicet. Keiseren befaler

At du med din Ledsaagere skal vende tilba-

ge paa Heimreisen

Til Tiber flodens Bredder.

Foerend Dagen gaar til Ende.

Lucil. Hvordan! Handler man saadan

Mod min høie Stand, og min Ære!

Og hvad Naarsage foregiver han, og
hvilken Undskyldning.

Amicet. Jeg veed ei: Saaledes Befalede han
mig: Kierlighed har Skyld deri.

Han gaar bort.

Fiortende Scene.

Lucilla.

Groetose, ubillige Lucius, saa legger
du dog endnu

Dette til saa mange Forurettelser

Og jeg fordrager det saa skjodesløs hen?

Nei til Daaben

Til Blodbad, og Kriegens Farligheder.

Jeg horer ei meer de forrige Forestilnin-

ger.

Uf Medynk og Tilboielighed: Jeg vil
hevne mig.

Talor che più si vede
 Sereno, e chiaro il giorno,
 Con improvviso turbine
 Sorgon li nemi intorno,
 E nero il Ciel si fa.

Tal era l' alma mia
 Ripiena di contenti,
 Ed ora frà tormenti
 Riposo il cor non à.

SCENA XV.

*Berenice, Aniceto, e Vologeso con
 Guardie.*

Anicet. **R**e Vologeso: in si fatal mo-
 mento
 Godi un favor d' Augusto,
 Sappi usarne in tuo prò. L'alta
 sentenza

Già

Undertiden naar man skuer Da-
 gens Lys
 Meest skinnende, og klarest,
 Da trekker Himlen op i en Hvervels
 Vind,
 Saa Pladsregnen skurer allevegne
 ned,
 Og Himlen bliver dunkel, hvor
 Skjefrie den end var.
 Saadan var og min Siel, som
 den Soelklare Dag
 Ganske fuld af Haabets For-
 nøielse,
 Og nu har mit Hierte ingen Roe-
 lighed
 I de Martere det nu er.

Femtende Scene.

Berenice, Anicetus og Vologesus med
 Dagterne.

Anicet. **R**ong Vologesus betien dig af en Gunst-
 beviisning
 Af Reiseren: I saa uheldigt et Dieblif
 som dette,
 Vid dog at benytte dig deraf til dit Beste.
 Den vigtige Døds Dom

Den

Già per te è stabilita
O senza Berenice, o senza vita.

Volog. Io senza Berenice?

Anicet. Regina, in querelarti
Perder non devi irresoluta il
breve

Tempo, che ti è concesso
Sola resti, e risolvi.

Beren. Fermati, già quest' alma
E risoluta.

Anicet. A che?

Volog. Forse a lasciarmi?

Beren. D' empio Tiranno, empio Mi-
nistro, ascolta.

Ad Augusto ritorna,
Di, ch' odio l' amor suo, sprezz
zo il suo Impero

Di che attendo pur' io

Al fianco del mio sposo
La sentenza crudel. Minacci,
e frema

No 'l curo, e no 'l pavento.

Volog. E vuoi? - - -

Beren. Teco morir.

Anicet. Troppo, o Regina

Irriti - - -

Beren.

Den er omalt fastsadt for dig?
Du skal enten miste Berenice, eller Livet.

Volog. Skal jeg miste Berenice?

Anticet. O Dronning du bør ei ubetænksom
I at klage forsvilde nu den korte
Tid, som er dig forundt
Bliu her allene, og fat en Slutning.

Beren. Bied dog, denne Siel
Den har alt fattet sin Slutning.

Anticet. Hvor til?

Volog. Maaskee til at forlade mig?

Beren. Hor dog ugudelige Tyrans ugudelige
Betienter.

Gak igien til Keiseren,
Sig ham, at jeg hader hans Elskov, og
foragter hans Keiserdom

Sig, at jeg venter nu kun
Bed Siden af min Brudgom,

Den gruelige Dods Domm. Han maa
true, han maa fryse

Jeg sløtter det ei, og er ei bange derfor.

Volog. Og vil du da?

Beren. Jeg vil døe tillige med dig.

Anticet. O Dronning du opirrer
Alt for meget

Beren

Beren. E ancor non parti?

Anacet. A Cesare dirò - - -

Beren. Ciò ch' io già dissi,
E ciò che immobilmente in me
presissi.

Anacet. Ti pentirai fra poco
Di questi tuoi deliri
E faran vani allor pianti, e so-
spiri. *parte*

SCENA XVI.

Vologeso, e Berenice.

Volog. Berenice, abbandona
Il disegno crudel. Per quella
fede,
Che ti serbai, che all' ultimo
respiro
Ti serberò, per quei begl'occhi
amati;
E per questi di pianto
Amarissimi rivi
Se m'ami ancor, lascia ch'io
mora, e vivi.

Beren.

Beren. Og gaar du endnu ei bort?

Anicet. Jeg skal sige til Keiseren . . .

Beren. Det som jeg har alt sagt dig,
Og det som jeg uryggelig har foresadt
mig.

Anicet. Du vil inden kort Tid
Angre denne din Affindighed,
Og da vil din Hølen og Sukke være frug-
tesløse. Han gaar bort.

Sextende Scene.

Vologesus og Berenice.

Volog. **A** Berenice! lad dog fare
Dette gruelige Forehavende. For den
Troeskab,
Som jeg har udviist dig, som jeg til det
sidste Aandedrag
Skal udviise dig, for disse deilige høist-
agtede Dine;
Og for disse galde
Bittre Taare-Bække af Klus-Graad.
Om du elsker mig endnu, tillad at jeg
doer, og lev du.

Beren.

Beren. Sposo non più. Rifletti
Qual tu parti morendo, e qual
io resto.

A chi vivrei te estinto?

All' iniquo Tiranno:

A un lungo affanno. A una
continua morte.

A chi vivrei? Deh mi rispondi.

Volog. Oh Dio!

Vivresti all' Amor mio.

Chi vivrà dopo te nel tuo bel
core?

Beren. Nò Nò: Morremo uniti, e u-
nite andranno

La nostr' Alme agl' elisi.

Voglio esser teco anch' io

Di costanza, e di fede illustr-
esempio

Alle venture età. La mori
unisca

Come gli uni la vita, i nostri
cori:

E sia Talamo un fasso a i casti
amori.

Volog.

Beren. O Brudgom tænk meere. Betænk dog
 Hvordan du forlader mig i det du døer,
 og hvordan jeg bliver tilbage.
 For hvem skulde jeg vel leve na ar du er
 død?

For denne Tyran:

For en langsom Hierte-qual. For en
 idelig hentærende Død

Alk for hvem skulde jeg leve? Kiære svar
 mig derpaa.

Volog. O Gudder!

Du skal leve for min Elskov

Som endog skal leve efter mig i dit deitlige
 Hierte.

Beren. Nei nei: Vi skal døe forenede, og
 vore Huldskabfulde Siæle
 Skal forenede gaa ind i de Eliseiske
 Marker.

Jeg vil endog være tillige med dig.

En prisværdig Foreviisning paa Bes
 standighed og Troskab

For de tilkommende Aldre. Døden skal
 foreene

Vore Hierte, som Livet forenede dem
 her

Og een Gravsteen skal være som en Brud
 deseng for den kydfeste Kierlighed.

D

Volog.

Volog. Vado a morir addio,
 Cara, ma nel tuo seno
 Quest' anima vivrà.

Beren. Senza di te ben mio
 Piango, sospiro, e peno,
 Pace il mio cor non à.

Volog. Deh resta - - -

Beren. Ti vuo seguir

Volog. Vivi mio bel tesoro.

Beren. Sai pur quanto t' adoro.

[Ah che in amor di questo

a. 2. } Tormento più funesto
 [Non s' è provato ancor.

[Nel perder il suo bene

[Vi son maggiori pene?

a. 2. } Almen per noi lo dica
 [Chi in petto sente amor

Fine dell' Atto Secondo.

ATTO

Volog. Jeg gaar hen for at døe, lev vel
 Allerkiæreste, men denne min Siel
 Skal dog leve i din troefaste Barm.
 Beren. O min eeneste Verdens Deel uden dig
 Klukgræder, Hils-sukker, og qvæles jeg
 hen

Saa mit Hierte finder aldrig sin Roe.

Volog. Kiære bliv dog

Beren. Jeg vil følge dig.

Volog. Lev dog min dyreste Skat.

Beren. Du veed dog hvor meget jeg tilbeder dig.

Begge. { Af Elskov den er aldrig prøvet

Begge. { En Kummerfuldere

{ Piinsel end denne hvori vor er.

{ Den som føler Elskovs Magt i sin Barm

{ Lad den sige i det mindste for os

Begge. { Om der vel er større Piinsler

{ End disse, naar man mister sin Kiæreste

{ Verdens Deel.

Ende paa den anden Act.

ATTO TERZO

SCENA PRIMA.

Camera Imperiale.

Lucilla, ed' Aniceto.

Lucilla Ragion vorria, che Lucio
Pria che d' Efeso io lasci i lidi,
e l' onde,
Mi favellasse un breve istante
almeno.

Anicet. Tal di Lucilla è il merto.

Lucilla E pur (redi fierezza!) e pur l'
ingrato

Anche questa mi niega
Picciola grazia.

Anicet. Farò se così chiedi,

Che t' oda Augusto, e ti favelli
or ora.

Lucilla Questi appunto o mio fido,

Erano i voti miei; vanne, e gli
adempi.

Den tredie Act.

Første Scene.

Det Keiserlige Kammer.

Lucilla og Anicetus.

Lucil. **B**illighed udfordrede, at Lucius
Skulde tale med mig et Dieblik i det
mindste
Førend jeg begiver mig paa Søen fra
Ephesi Havn.

Anicet. Det fortiener Lucilla ogsaa.

Lucil. Og du seer dog (denne Spødsfhed) den
utaknemmelige
Nægter mig endog dette
Lidet Naadestegn.

Anicet. Jeg skal nok make det saa,
Om du forlanger det, at Keiseren skal
tale med dig nu strax.

Lucil. Dette var just min trofaste Ven
Mit eeneste Ønske, gaa bort, og opfyld
det.

Ti farò, sempre grata,
 Mi farai sempre caro: e se le
 Stelle

Mi rendessero mai
 Quel cor che diedi a un Infedele,
 oh Dio - - -

Anicet. Pure ottenni un sospir dall' idol
 mio.

Quel sospiro sì vezzoso
 Va dicendo al mesto core,
 Se per me non vien d'amore
 Che sia segno di pietà.

Ah se accetti la mia fede,
 Il mio cor di più non chiede
 E di più bramar non fa.

SCENA II.

Flavio, e Lucilla.

Flav. Dell' esercito i capi
 Pendon dal mio volere. E tem-
 po omai,

Che e

Jeg skal altid være dig taknemmelig
 Du skal altid være vel anseet af mig: Og
 om Skiebnen

Giver mig nogen Tiid igien

Det Hierte jeg bortgav til en Evløs, o
 Guder . . .

Amicet. Der fik jeg en Suk af min Allerkiereste.

Den saa Hierteqvægende Hulsuk
 Vil dog sige til mit beklemt
 Hierte,

Om den ei kommer af Eiskov til
 mig,

Alt den skal være et Medlidenheds
 Tegn.

Alt! om hun modtager min Egtes
 skabs Troe,

O! saa fordrer mit Hierte ei mere,
 Og kan ei mere attraa.

Anden Scene.

Flavius og Lucilla.

Flav. Rrigshærens Hovedsmænd
 Er alle mig til Billie, og nu er det just
 Tiid,

Che Lucio si punisca
Lucilla Si l'approvo; ma voglio
 Cesare illeso, e salvo; ed in ciò
 prendo
 La fede tua della sua vita in pe-
 gnò.
Flav. Farò quanto conviene
 Ad Aurelio, a Lucilla, a Fla-
 vio, e a Roma;
 Onde l'alta vittoria
 A te sia di vantaggio, e a me
 di gloria, *parte*

SCENA III.

Lucio Vero, e Lucilla.

Luc. V. Principessa, che brami?

Lucilla Prender da te congedo.

Luc. V. Ti sian propizj e numi.

Lucilla Eterna pace

In te rifieda, e nella cara sposa;

E sempre il Ciel ti renda

Colla tua Berenice

Sposo

Alt Lucius maa straffes.

Lucil. Ja jeg biefalder det, men vil dog have
Keiseren uskadet og frelst, og herved tager
jeg

Din Troeskab til et Pant for hans saa
kære Liv.

Slav. Jeg skal giøre alt hvad anstaar
Aurelio, Lucilla, Flavio og Rom,
Hvorpaa den store Seierbinding
skal blive dig til en stor Fordeel, og mig
til en Heeder. Han gaar bort.

Tredie Scene.

Lucius Verus og Lucilla.

Luc. V. Princesse, hvad forlanger du?

Lucil. Alt tage Afsked med dig.

Luc. V. Guderne være dig naadige.

Lucil. Gid en evig Ginds-Koe
Fæste-Boelig hos dig, og din kæreste
Brud:

Og Himlen giøre dig altid
Med denne din Berenice

Sposo contento, e Genitor felice.

Parte, e poi ritorna indietro richiamata da Lucio

Vero

Luc. V. (Par che m' affligga il suo dolor.) Lucilla,

Leggi nel mio sembiante
L' amarezza in cui resto.

Ah mi perdona, e credi,
Che s' io fossi signor del mio
destino,

Volentieri offrirei
A tanta fedeltà gli affetti miei.

parte

SCENA IV.

Lucilla.

Ah che val dunque usar la forza,
e l' armi.

Ardire, Ardir Lucilla
Fuggi da questo ingrato.
Sciogli la tua catena;

Spezza

Spezza lo strale al tuo Cupido;
 e scosso
 Il tirannico giogo - - - - Oh
 Dio! non posso.

Perche sospiro
 Per un ingrato
 Che non à amore
 Che fè non à

Perche mi adiro
 Se il dispietato
 Del mio dolore
 Non à pietà.

SCENA V.

Carcere.

*Vologeso incatenato, e poi Flavio con
 Guardie.*

Volog. Sarai pur sazia, o sorte
 Sazie farete, o stelle,

Sem

Og sønderbrød den Vill Cupido saared
med, og det

Tyranske Nag er dermed rent afrystet . .

O Guder! jeg kan ei

Jordi jeg endnu sukker

Før den iltionsomste,

Som ei har Kiærlighed

Som ingen Troeskab har.

Uk! Hvorfor vredes jeg

Naar denne Følelsøse

Ei nogen Medynk har

Med mine Suk og Sorg.

Femte Scene.

Fængslet.

Vologesius i sine Lænker, og siden Slavus
med Dagterne.

Volog. O Blindfulde Lykke skal du dog faa din
Lyst?

O Tiger-grumme og i Garnis-bragte
Sliebne

Skal

Sempre contro di me fiere, e
sdegnate?

*Entra Flavio con seguito di
Soldati Romani.*

Flav. Vologeso cercate.

Volog. Vologeso, è presente, e non
s'asconde
Al suo fiero destin, perche nol
teme.

Flav. Troncategli i legami

*I Soldati sciolgono Vologeso,
e gli porgono la spada*

Porgeteli una spada.

Alla Regia verrai: colà fra poco
Ti renderò la fida sposa ancora.

Volog. Signor chi sei, che tanto
Magnanimo, e pietoso - - -

Flav. Uno son io,
Che l'ingiustizia abborre
D' un Cesare inumano;
Son nemico a i Tiranni, e son
Romano.

Vanne

Skal nu min Undergang fornøie eders
Mod?

Flavius kommer ind med et
Sølgestab af Rommerske Sol-
dater.

Flav. Opsøger Bologesum.

Volog. Bologesum er tilstede, og han sig skuler
ei
For sin umilde Stiebne? thi han ei fryg-
ter den.

Flav. Forkorter ham de Fangebaand.
Soldaterne afløser Vologes-
sum og flyer ham Baarden.
Giver ham der en Kaarde.
Du skal komme paa Slottet, der skal
jeg
Inden kort Tiid give dig din troefaste
Brud igien.

Volog. Herre hvem er du som er saa
Edelsindet og Medynksom? = . . .

Flav. Jeg er just en
Som har Afstøje for slig Uretfærdighed
Af en udydig Keiser;
Jeg er en Fiende af Tyranner, jeg er
en Rommere.

Gaa

Vanne diffendi
 La dolce sposa,
 Che timorosa
 Forse ora il ciglio
 Bagna di lagrime
 Pensando a te.

E da me poi
 Vedrai punita
 Quell' alma ardita
 Che dal suo genio
 Senza consiglio
 Guidar si fe.

Entra con parte delle Guardie

SCENA VI.

Vologeso, ed' il resto delle Guardie.

Perdonatemi, o numi
 Se ingiusti io vi chiamai, Fu
 vostro dono.
 La libertade, e questa,
 Che stromento farà di mia ven-
 detta,

Spada

Gaa bort og forsvær
 Din yndige Brud
 Som saa frygtagtig
 Nu maaskee væder
 Sine Dine med den bitterste Graad
 I det hun tænker paa dig.
 Og saa skal du see
 Hvor denne dumdriftige Siel
 Som uden Betænkksomhed
 Lod sig lede af sin Banart
 Skal blive straffet af mig.
 Han gaaer ind med en Deel
 af Vagterne.

Siette Scene.

Vologesus og de øvrige af Vagterne.

Forlad mig det O G Guder!
 Om jeg kaldte eder uretfærdige. Det
 var eders Gave
 Den kiære Frihed, og denne,
 Saa Skiebnesfulde Raarde, som skal
 være et Redskab,

Spada fatal, con essa aprirmi io
spero

Il varco a Berenice; e 'l Brando
stesso

Per render fazio il mio furore
appieno,

Immerger poscia al fier nemico
in seno.

Leon nella foresta

Se il Cacciator l' infesta

Freme nell' ire infano

Corre dal monte al piano,

E fa co' suoi rugiti

Le valli rissuonar.

Non trova mai nel core

Ritegno il suo furore,

Irato corre, e fiero

Nell' offensore altiero

I torti a vendicar.

SCE-

Med hvilket jeg haaber at aabne mig
Et Baadsted til min Berenice, og siden
at styrte

Det Sværd endog i min grumme
Siendes Barm

For at stille mit Naserie suidkommen til
freds.

Som Løven i den vilde Skov

Naar Jægeren anfalder den

Snysende i sin affindige Brede

Springer af Bierget paa Markens

Og med sin hule Brølen

Kommer Dalene til at skingre deraf.

Dens Naserie finder intet Afhold

I det af Brede i Luc bragte Hierte,

Den springer som forbitret og glubst

Paa sin stoltfindede Bahnemand

For at hevne den tilsoide Uret.

SCENA VII.

Stanza tutta apparata di Lutto,
che poi si trasmuta in Regia Impe-
riale illuminata.

Lucio Vero, e Aniceto.

Anicet. Signor come imponesti
Berenice qui venne.

Luc. V. Or quanto imposi
Aniceto eseguisci.

Anicet. Tutto è già pronto. *parte*

Luc. V. A che m' astringi, amore
Per debbellar la tirannia d' un
core.

si ritira in disparte

SCE-

SCENA VIII.

Berenice, e Lucio Vero in disparte.

Beren. Berenice, ove sei?

Qual funesto apparato

Di spavento, e di Lutto!

Qual di tenebre, e d' ombre

Reggia dolente, e fiera!

Forse qui di Tieste

Si rinovan le cene, e lingue il
giorno

Fuggitivo così, perche tra queste,

Tra queste foglie, oh Dio,

Trucidato morì l' Idolo mio?

*si ferma alquanto come ad
udire.*

Aime - - - son desta, e
sogno?

Odo

Ottende Scene.

Berenice og Lucius Verus affides
 staaende.

Beren. Berenice hvor er du dog?
 Hvad er dette for en Dødskrækkende Ud-
 rustning
 Af Forkærdelse og Jammer!
 Hvad er dette for en sørgelig og høist
 gruelig Sahl
 Fuld af Mørkheder og Dødens Skyg-
 ger!
 Maaſkee her ſkal igien fornyes Ehye-
 stis (*) græffelige Maałtiid,
 Den ellers ſaa flugtige Dag lenter nok
 dertil fordi imellem diſſe
 Imellem diſſe Skillerum, o Gud, o
 Døde min allerlicæreſte ſom en hennyr-
 det! Hun ſtandſer noget
 ſom for at høre eſter.
 Vee mig Baager, eller
 ſover jeg?

I 4

Ho=

(*) Hygin. Aug. Lib. Fab. Lib. pag. 20. 28. 48.
 50. &c.

Odo, o parmi d' udir la voce - - -
 il pianto

Del moribondo sposo - - - Ahi
 son pur questi

Gemiti di chi langue

Singulti di chi spira - - - e quell'
 oscura

Caligine profonda,

Che la s' inalza, e mostra

Non fo qual simulacro agl' oc-
 chi miei

Quella - - - fi quella - - - io
 la ravviso: quella

E del mio Vologeso

L' ombra mesta, e dolente!

si ferma guardando

Ah barbaro, Tiranno!

Uccidesti il mio amore,

Me lo disse il mio core

Me l' afferma il mio sguardo, io
 non m' inganno

Om-

Hører, eller synes mig at høre Stems
men . . . Hylgraaden

Al min hendøende Brudgom . . .

Al væ! Disse er dog

Støninger af en som trekkes med
Døden

Hikninger af en som opgiver Aanden . .
og dette beegforte

Og grunddybe Bælmørke,

Som der opstiger, viiser og

Jeg veed ei hvad for et Billede for mine
Dine

Dette . . . Ja dette . . .
nu bæres det mig for: Al dette

Er min Bologesi

Zammerfulde og bedrøvelige Gienfærd

hun standser i det hun seer
sig om.

Al Umenneske, al Tyran!

Du ødelagde da min Elskovs Lykke reent,
Det ahnede mig nok, mit Hierte sagde
det

Mit Syn bekræfter nu, jeg seer dog ikke
feil.

Ombra che pallida
 Fai qui soggiorno:
 Larva che squallida
 Mi giri intorno,
 Perché mi chiami?
 Che vuoi da me?

Se pace brami
 Ombra infelice
 In Berenice
 Pace non v'è.

Luc. V. (Troppo il dolor l'affanna.
 Veggami, e si consoli) Berenice?
si fa avanti

Beren. Ahime! Fra tanti orrori
 Del più funesto ancor non m'ero
 avvista.

Luc. V. Che t'affligge?

Beren. Spietato
 Ch'esser vuoi testimon de miei
 martiri
 Dimmi: dov'è il mio sposo?

Luc. V. Or lo saprai.

*si ritira dentro, e si sente
 una flebile Sinfonia Mu-
 sicale*

Beren.

Liigbleege Skygge som
 Her har dit Opholds-Sted
 Gienganger som saa fæl
 Mig svæver runden om,
 Hvorfore kalder du?
 Hvad er det du vil mig?
 Er Sinds-Roe din Begier?
 Uheldig Gienfærd vid
 I Berenice er
 Ei nogen Sinds-Roe meer.

Luc. V. (Sorgen avæler hende alt for meget.
 Hun maa see mig og trøste sig!) Berenice?
 Han gaar frem.

Beren. Bee mig jeg blev ei var
 I den saa store Stræk endnu den grumste
 meste.

Luc. V. Hvad bedrober dig?

Beren. O Ubarmhiertige!
 Vil du et Bidnesbyrd paa mine Martre
 være
 Saa sig mig: Hvor er da min kiære
 Brudgom nu?

Luc. V. Nu skal du saa det at vide. Han gaar
 ind, og man hører en ynkelig
 Musicalst Sammenstemmelse.

Beren.

Beren. Barbaro - - - Ma che ascolto?
Qual flebile armonia?
Teme, affanni, sospetti,
Finite di squarciar l' anima mia.

SCENA IX.

Aniceto seguito da un Paggio,
che porta un Bacile coperto di
drappo nero, e detta.

Anicet. Cesare, o Berenice
Questo dono ti manda io te lo
reco.

*prende il Bacile, e lo de-
pone sopra un Tavolino.*

Se tu cerchi il tuo sposo, egli è
già teco.

Beren. Egli è già meco? Oh stelle
si appressa al Bacile

Dono spietato, e degno
Della man d' un Tiranno:

Che

Beren. Umenneske . . . Men hvad er
det jeg hører nu?

Hvad er det for Musik, som saa græ-
delig?

Min angstfulde Siel. Al hvor den
gruer sig

Mistanker, Græmmelse, gjør engang
Eude paa at sønderrive den.

Tiende Scene.

Anicetus medfuldt af et ungt Menneske,
som bærer et Bækken bedækket
med et sort Klæde, og
Ovenmeldte.

Anicet. Reiseren o Berenice
Skikter dig denne Gabe, og jeg bringer
den. Han tager Bækkener,
og sætter det ned paa et lidet
Bord.

Om du søger om din Brudgom, er han
alt hos dig.

Beren. Han er alt hos mig! o Skiebne!
Hun nærmer sig til Bækkener,
O Medynklose og
Tyranneværdig Gabe

Hvad

Che racchiudi? che ascondi?

Oh Dio! Tu forse
Sotto quel fosco, e tenebroso
velo

Del mio tradito bene

La tronca Testa - - - Ah che
in pensarlo io manco

Sudo - - - agghiaccio - - - O
codarda

Destra di Berenice,

Qual orror ti trattiene, e ti sgo-
menta?

Ardisci, ardisci, o lenta:

Scopri l' ultimo dono,

Che ti fa l' empia sorte;

Scopri la mia sciagura, e la mia
morte.

Su quel caro volto esangue

Vò finir l' egro respiro

Vò lo spirto esal - - - Cieli
che miro!

*Allo scoprir del Bacile si ode
una Sinfonia allegrissima:
si muta la scena in sontuo-
sissima*

Hvad indbefatter du, hvad skjuler du
for mig? O Guders æch maaskee!

Du haver Hovedet af min forraadde
Skat

Udi dit sæle og saa Natte-mørke Dække

At jeg besvimer naar

Jeg tænker kun derpaa

Jeg sveeder . . . jeg isfryser . . .

o du forsagte Haand

Du sviger Berenice.

Hvad Skæck afholder dig, og gior dig
nu saa fei?

Tag Mod, tag Mod til dig, o rolers-
agtig Haand:

Opdag den grimme Skænd

Som Lykkens Umildhed nu giver dig til-
sidst;

Opdag mit Vanhelds Maal, og Dø-
dens Hjerte-stød

Paa dette fiære og blodfalmet Ansigts
Glade

Vil jeg udpuste mit udsottet Landes
drag

Min Land vil jeg berud . . . O
Himle hvad seer jeg.

Ved det hun aabner Bakkener
hører man den lystigste Musi-
calste Sammenstemmelse: Op-
trinner

*ssima Reggia illuminata.
Sul Bacile trova Berenice
la Corona e lo scetro. Lu-
cio Vero si fa avanti con
Aniceto seguito da Guardie.*

SCENA X.

*Lucio Vero, Berenice, Aniceto,
e Guardie.*

Luc. V. **T**u miri, o Berenice
I doni d' un Tiranno.
Cesare a te gl' invia. Vedi se
sono
Al tuo rigor dovuti.

Anicet. E taci ancora? e non ti muove
o Bella
Tanta costanza, e tanta fede?

Beren. Augusto
Se tu credi, che vinta

M' abbia

trinnet forandres til den kostbareste oplyste Ridder, Sahl, Berenice finder Kronen og Sceptret paa Bækkener. Lucius Verus kommer frem til hende med Aniceto som er medfuldt af Dagterne.

Tiende Scene.

Lucius Verus, Berenice, Anicetus
og Dagterne.

Luc. V. Du seer, o Berenice her
Tyranne Gaver som
Dig skikker Keiseren. See om de ogsaa
er
Fortiente af din Strenghed.

Anicet. Og tier du endnu, saa stor Bestandig-
hed,
Og Trost, Skionneste bevæger deg
dig ei?

Beren. O Keiser om du troer,
At den forgangne Skæf

M'abbia l'orror passato; e'l ben
vicino
T'inganni.

Luc. V. T'intendo
Alma dura, e crudel: Voglio
appagarti.
Aniceto?

Anicet. Regnante?

Luc. V. A Vologeso
Reca Ferro, e Velen. Dirai
ch'entrambi
Questa Fiera gl'invia. Dirai
che scelga
Qual più l'aggrada

Beren. Ferma - - -

Luc. V. Non s'oda.

Anicet. Ad ubbidirti io volo.

Beren. Ah no - - - per poco an-
cora - - -

Luc.

Og den som var saa nær, har overbunden
 det mig

Tænk du bedrager dig.

Luc. V. Nu merker jeg dit Sind
 Flint-haarde grumme Siel, jeg vil for-
 nøie dig
 Anicetus?

Anicet. Regentere

Luc. V. Bring Sværd og Slangegift
 Til Bologesum hen. Sig at det Udbyr
 ham
 Tilveiebringer begge. Sig at han væl-
 ger det
 Som meest behager ham.

Beren. Viedog

Luc. V. Hun maa ei høres

Anicet. Jeg haster at adlyde dig

Beren. Al nei et Dieblif
 endnu.

Luc. V. Vanne.

Beren. M' ascolta.

Tutti Cesare mora.

SCENA ULTIMA.

Tutti.

Luc. V. Ahime! quai voci!
Che mai farà.

Flav. Delle tue colpe al fine
Il fio ne pagherai.

Luc. V. E Flavio tanto ardisce?
Il temerario insulto
Con la sola mia spada - - -

Flav.

Luc. V. Gaa bort.

Beren. Man høre mig.

Alle. Keiseren skal døe.

Sidste Scene.

Alle.

Luc. V. **B**ee mig, af hvilke Stemmer!
Hvad skal det vel betyde.

Flav. Du skal du endelig
Betale sidste Gierov af dine Feil og
Laster.

Luc. V. Og Flavius er den sig understaar saa
meget!

Den saa forbovne Bold

Mit Sværd allene skal . . .

R 3

Flav.

Flav. In van ti Lufinghi, e a tuo di-
spetto
Vittima già cadrai.

Luc. V. Perfido la tua vita - - -

Flav. Alfin morrai.

Lucilla Flavio, amici fermate
Lucio è il Cesare vostro.

Flav. Indegno il rende
Il forsennato amore.

Lucilla Ancorche infido, lo diffende il
core.
Scelga pur a suo grado egli la
sposa,
L'innalzi su quel trono.
Io stessa lo rimetto, e gli per-
dono.

Beren. Anima grande,

Velog.

Flav. Du haaber frugtesløs, og skal til Erods
for dig
Som et Slagtoffer falde.

Luc. V. Eroelse men dit Liv.

Flav. Du skal tilsidst dog døe.

Lucil. Vie kiære Flavius, af hier mine Ven-
ner;
Thi Lucius er dog jer Keiser hvad i
gior.

Flav. Hans gale Kierlighed
Gior ham dertil uværdig.

Lucil. Mit Hierte ham forsvarer, hvor utroe
han end er
Lad ham kun til Behag udbælte sig en
Brud
Og sette hende paa den mig tiltænkte
Ehrone,
Jeg selv tillader det, og end tilgiver
ham.

Beren. O Dydefulde Siel.

Volog. Oh efempio
Di virtù, di coftanza

Anicet. (Non v' è per il mio cor altra
fperanza)

Luc. V. Principeffa gentile, io già non
voglio
Effer di te men generofo.
Prendi
Ecco nelle tue mani
La mia fpada, il mio arbitrio,
e la mia vita.
Sarò tuo, fe non fdegni
Un che troppo t' offefe.

Lucilla La mia coftanza al fin, lieta mi
refe

Luc. V. Ma come Vologefo
Da fuoi lacci difciolto?

Flav. Sedotti i fuoi cuftodi

A tue

Volog. Kossværdig Foreviisning
 Af Dyd, og rar Bestandighed.

Anicet. (Der er ei meere Haab for mit uheldig
 Hierte.)

Luc. V. Dædelsindede Princesse jeg vil ei
 I Edelmødighed dig estergive noget, tag
 kun

See her i dine ædle Hænder
 Mit eget Sværd, min Dom, mit
 Livs Udslukkelse

See jeg skal være din, om du vil ei for-
 smaa

En som har handlet for uskionsom imod
 dig.

Lucil. See min Bestandighed mig gjorde glad
 tilsidst.

Luc. V. Men hvordan Vologesus
 Af sine Baand udløst?

Slav. Hans Bagter blev forført

A tue catene, e al furor tuo l'ò
tolto.

Luc. V. Torni al sen della sposa,
E li passati eventi
Cupra d' eterno oblio:
Ormai più non si parli
Della mia crudeltà, dell' amor
mio.

Beren. Grazie o pietosi Dei

Volog. Trovan termine al fin i mali
miei

Luc. V. Vieni o Flavio al mio sen, ti
stringo amico.

Flav. E ognor fedel m' avrai.

Beren. O lieta sorte.

Luc. V. O fortunati eventi

Lucilla O Care pene.

Volog. O! cari miei tormenti

Coro.

Al mig som unddrog ham fra Lænkerne,
og dit forgangne Kaserie.

Luc. V. Omfavn igien din Brud
En evig Glemsomhed
Lad skiule hvad er skeed:
Nu maa ei tales meer
Om Grusomheden, og min Elskovs Bil-
delse.

Beren. Jeg takker eder I saa Medynkfulde Guder.

Volog. Mit Uheld finder nu tilsidst sit Grendse-
skiel.

Luc. V. Min Ven o Flavius! Kom, jeg omfav-
ner dig.

Flav. Mit Forhold altid skal min Troeskab
mod dig viise.

Beren. O frydefulde Lykke.

Luc. V. Lyksalig Hendelse.

Lucil. O kiære Hierteqval!

Volog. O mine kiære Martre.

Coret.

Coro.

L. V. e Lucil. Al mare invitano
Placide l' onde.

Vol. e Ber. Dal Cielo spirano
L' aure feconde

Tutti E tutto giubila
Col nostro cor.

F I N E.

Choret.

Luc. V. Til Havet indbyder
og Lucil. De roelige Bølger.

Volog. og Fra Himlen nedblæser
Beren. De frugtbare Binde.

Alle. Dg alting sig fryder
Med vort Hierte.

E N D E.

Den 18de Jun

1788

Den 18de Jun 1788
Kongens Bogen

Den 18de Jun 1788
Kongens Bogen

Den 18de Jun 1788
Kongens Bogen

